

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. prosince 2023 v trestní věci obžalované Mgr. J. N., rozené N., narozené xxx, obžalovaného RNDr. P. N., narozeného xxx, a obžalovaného Mgr. R. B. MBA, narozeného xxx, **odvolání obžalovaných RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA** proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 3 T 65/2016-13094 ze dne 13. června 2023 a rozhodl t a k t o :

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného RNDr. P. N. a obžalovaného Mgr. R. B. MBA **z a m í t a j í .**

Odůvodnění

- [1.] Napadeným rozsudkem byli obžalovaní Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA uznáni vinnými spácháním zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaná Mgr. J. N. byla za tento trestný čin a za s ním se sbíhající organizátorství k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 35/2014 ze dne 22. listopadu 2017 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 7 To 299/2018 ze dne 1. března 2019 odsouzena k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu čtyř let, k peněžitému trestu v celkové výměře 300.000 Kč a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu vedoucí funkce ve státní správě v trvání deseti let. Obžalovaný RNDr. P. N. byl za uvedený zločin a za s ním se sbíhající přečin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 7 T 41/2020 ze dne 1. února 2023 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 61 To 169/2023 ze dne 11. května 2023 odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání třiceti měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu čtyř let, a k peněžitému trestu v celkové výměře 1.000.000 Kč a obžalovaný Mgr. R. B. MBA k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let, a k peněžitému trestu v celkové výměře 300.000 Kč
- [2.] Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obžalovaní Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA uvedeného trestného činu dopustili tím, že v přesně nezjištěné době nejméně od 18. září 2012 do 6. listopadu 2012 v Praze a v Brně, zejména v prostorách Hrzánského paláce na adrese Praha 1, Loretánská č. 177/9, v restauraci Vojanův dvůr na adrese Praha 1, U Lužického semináře č. 21, v prostorách Kramářovy vily na adrese Gogolova 212/1, Praha 1, v prostorách Strakovy akademie na adrese nábr. Edvarda Beneše 4/128, Praha 1, v sídle obchodní společnosti České dráhy a.s. na adrese Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na adrese Sněmovní 176/4, Praha 1 – Malá Strana, a to na jiných místech, než na kterých probíhala jednání Poslanecké sněmovny nebo jejích orgánů, v hotelu Holiday Inn na adrese Křížkovského 496/20, Brno – Pisárky, v Hotelu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

International Brno na adrese Husova 200/16, Brno, v areálu brněnského výstaviště na adrese Výstaviště 405/1, Brno,

obžalovaný RNDr. P. N., jako předseda vlády České republiky, v součinnosti a ve společném úmyslu s obžalovanými Mgr. J. N., dříve N., xxx Sekce kabinetu předsedy vlády České republiky, a Mgr. R. B. MBA, do 20. září 2012 xxx zemědělství a od 20. září 2012 členem představenstva obchodní společnosti České dráhy a.s., slíbit úplatek Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š.,

vedl prostřednictvím obžalovaných Mgr. J. N., dříve N., a Mgr. R. B. MBA, před veřejností utajovaná a konspirativní jednání s Bc. P. T., při těchto jednáních zastupujícím také Ing. I. F. a Bc. M. Š., do 7. listopadu 2012 všichni poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, za případné účasti dalších osob,

kdy na podkladě těchto jednání, která neměla charakter politických dohod, ale jejichž cílem bylo zajištění neoprávněného osobního prospěchu Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š., byla do 6. listopadu 2012 dosažena dohoda, kdy obžalovaný RNDr. P. N. prostřednictvím obžalovaných Mgr. J. N., dříve N., a Mgr. R. B., MBA, slíbil Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F., kteří takový slib přijali, neopodstatněné osobní zvýhodnění spočívající v tom, že Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F. sami nebo jimi určené osoby získají členství v orgánech – představenstvu nebo dozorčí radě – a případně i v managementu obchodních společností, v nichž je majoritním akcionářem Česká republika, nebo ve státních orgánech, kdy na získání těchto funkcí neměli právní nárok a bez uvedených jednání a příslibu předsedy vlády by je oni sami nebo jimi určené osoby nemuseli získat,

přičemž výše uvedená jednání byla vedena, výše uvedený slib byl dán a přijat v souvislosti s projednáváním vládního návrhu zákona o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů, který byl vládou dne 6. 9. 2012 předložen Poslanecké sněmovně a téhož dne byl poslancům rozeslán jako tisk 801/0, s nímž vláda spojila žádost o vyslovení důvěry, kdy tato jednání pak vyústila v to, že:

- dne 20. 12. 2012 byl Bc. M. Š. zvolen členem dozorčí rady obchodní společnosti ČEPRO a.s., a následně dne 31. 1. 2013 jejím předsedou,
- dne 11. 1. 2013 byl Ing. I. F. zvolen členem představenstva obchodní společnosti Český Aeroholding a.s., dne 11. 1. 2013 místopředsedou představenstva této obchodní společnosti a dne 11. 1. 2013 se v této obchodní společnosti stal vrchním ředitelem pro strategii a rozvoj a
- dne 25. 1. 2013, s účinností od 26. 1. 2013, byl Ing. L. A. jako osoba určená Bc. P. T. zvolen členem dozorčí rady obchodní společnosti České dráhy a.s., a dne 14. 3. 2013 předsedou dozorčí rady této společnosti, přičemž Bc. P. T. nebyl do žádné funkce zvolen či jmenován, neboť se obžalovaný RNDr. P. N. a osoby za něho jednající obávali, že by to vzbudilo negativní ohlas u veřejnosti, hromadných sdělovacích prostředků a případně i politických stran.

[3.] Proti citovanému rozsudku podali odvolání obžalovaní RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA. Svými odvoláními napadli všechny výroky citovaného rozsudku jich se týkající.

[4.] Obžalovaný RNDr. P. N. v odůvodnění svého odvolání zopakoval svá tvrzení, která uplatnil již v předchozích stádiích trestního řízení, a namítl, že soud prvního stupně se při posuzování jeho jednání nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, že z provedeného dokazování nevyplývají skutková zjištění, která učinil, že jím učiněná skutková zjištění jsou vnitřně rozporná, nepodložená provedenými důkazy, a že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení řady rozhodných skutečností. Soudu prvního stupně zároveň vytknul, že sice vytvořil širokou důkazní základnu, ale pro posouzení věci využil jen část provedených důkazů, včetně těch nezákonně získaných, a některé navržené důkazy pominul. Řízení vedené v této trestní věci jako celek přitom bylo podle jeho názoru zatíženo zásadními procesními vadami, s podstatnými dopady do finálního rozhodnutí o jeho vině. Mezi tyto vady zařadil především to, že jeho trestní stíhání bylo zahájeno v účelově vedeném trestním řízení ve věci JUDr. L. G., nijak nesouvisející s jeho trestní věcí, v přípravném stadiu řízení bylo vedeno Vrchním státním

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

zastupitelstvím v Olomouci, ačkoliv mělo být vedeno Obvodním státním zastupitelstvím pro Prahu 1, a o jeho právech a povinnostech v přípravném stadiu řízení nerozhodovali jeho zákonní soudci z obvodu působnosti Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1, nýbrž soudci z obvodu působnosti Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, navíc určování v rozporu s platnou právní úpravou, resp. nálezy Ústavního soudu ČR k ní vztaženými, když Vrchní státní zastupitelství v Olomouci volilo libovolně soudy, k nimž směřovalo svá podání, na jejichž základě bylo jimi rozhodováno, aniž by jimi vydávaná rozhodnutí – v podobě usnesení, povolení a příkazů – splňovala zákonné požadavky. V návaznosti na to vyslovil přesvědčení, že veškeré důkazy získané na základě těchto nezákonných rozhodnutí bylo na místě považovat za nezákonně získané, a tudíž procesně nepoužitelné. To vztáhl zejména na důkazy zajištěné během domovních prohlídek provedených v přípravném stadiu řízení, na odposlechy a záznamy telekomunikačních provozů a na záznamy z provedených sledování osob a věcí. Současně na vrub státních zástupců Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a policejních orgánů činných v této trestní věci přičetl řízené nezákonné úniky odposlechnutých a zaznamenaných telefonických hovorů a zachycené komunikace prostřednictvím SMS zpráv do veřejného prostoru a jejich zneužití médií, což mělo značný vliv na vnímání této kauzy veřejností a její přesvědčení o jeho vině. Zdůraznil přitom, že ve skutečnosti se stíhaný skutek vůbec nestal a není trestným činem, když v posuzovaném případě nikomu nebyl poskytnut, nabídnut ani slíben úplatek v jakékoliv formě a nedošlo v něm ani k sjednání jakékoliv dohody o neoprávněných výhodách pro tři tzv. rebelující poslance z řad členů Občanské demokratické strany výměnou za určitý způsob hlasování v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky nebo za vzdání se poslaneckého mandátu, a odmítl veškerá obvinění obsažená v obžalobě i protiprávní záměry mu touto podsouvané. V tomto kontextu poukázal na širší souvislosti událostí, které jsou předmětem trestního stíhání v této trestní věci, zvláště pak na to, že Česká republika se v inkriminované době nacházela, kromě trvajících hospodářské krize, navíc ve velmi závažné a obtížné situaci, když dne 5. září 2012 nebyly, za poměrně dramatických politických okolností, schváleny v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky zákony doprovázející tzv. stabilizační balíček a bez jejich schválení nebylo možné schválení návrhu státního rozpočtu pro rok 2013 s parametrem deficitu veřejných financí nižšího než 3 % HDP, přičemž pokud by v roce 2013 byl deficit vyšší než 3 % HDP, ohrozilo by to výrazně pověst České republiky na finančních trzích, došlo by k obrovským ekonomickým škodám a vedlo by to ke zvýšení úroků českých vládních dluhopisů, a tím k růstu výdajů státního rozpočtu za dluhovou službu. Snahou vyhnout se tomuto velice nepříznivému vývoji odůvodnil spojení projednání znovu podaného návrhu stabilizačního balíčku s hlasováním o důvěře vládě a připomněl, že v dané době došlo k vnitrostranickému střetu mezi ním, tehdy předsedou strany a zároveň předsedou vlády, a některými poslanci, mezi něž patřila i skupina tří údajně zvýhodněných poslanců, tvořená Ing. I. F., Bc. M. Š. i Bc. P. T., který oslaboval celou pozici vlády a krystalizoval i na stranickém kongresu Občanské demokratické strany probíhajícím v Brně, na němž Ing. I. F. neúspěšně kandidoval na předsedu Občanské demokratické strany a Bc. M. Š. i Bc. P. T. nebyli zvoleni do její výkonné rady, takže mohli volit mezi podřízením se většinovému názoru strany a odstoupením z funkcí poslanců, aniž by změnilí svůj názor, přičemž oni zvolili druhé z těchto řešení a v souladu se standardy demokratického systému rezignovali na poslanecké mandáty pro nesouhlas s politickým krokem své strany. V tomto kontextu připustil, že měl určité obavy z možného rozkolu ve straně, ale zdůraznil, že informaci od Bc. P. T. o tom, že spolu s Bc. M. Š. a Ing. I. F. rezignuje na poslanecký mandát, vzal pouze na vědomí, jako autonomní rozhodnutí jmenovaných, aniž by jim za to předem nebo následně cokoliv přislíbil. Vyloučil tedy také, že by s nimi přímo nebo prostřednictvím třetích osob uzavřel jakoukoliv dohodu o tom, že za rezignaci na poslanecké mandáty dostanou nějaké funkce či to či ono pracovní zařazení v podnicích se státní účastí. Potvrdil pouze, že v následujících týdnech byl informován o řadě personálních rozhodnutí a mezi jinými i o záměrech dalšího pracovní umístění a využití zkušeností jmenovaných na pozicích v subjektech se státní účastí odpovídajících jejich odborným kvalifikacím, aniž by proti tomu vznesl jakékoliv námitky, aniž by do jeho kompetence patřilo jejich umístění na daných pozicích a aniž by se jakkoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

angažoval ve prospěch takového jejich umístění, ať už osobně nebo prostřednictvím spoluobžalovaných Mgr. J. N. a Mgr. R. B., v součinnosti s nimiž měl jednat. Opačný závěr soudu prvního stupně přitom označil za ryze spekulativní a důkazně nepodložený. Současně mu vytkl, že v potaz náležitě nevzal výpovědi řady slyšených osob podporující jeho skutkovou verzi. Mezi ně zařadil výpovědi spoluobžalovaných Mgr. J. N. a Mgr. R. B. a svědectví M. K., Mgr. T. U., M. Š., P. T., B. Š., Z.S., J. F., Ing. I. F., Mgr. J.A. LL.M., J. P., prof. Ing. M.M., Ing. J. V., Z.Z., Ing. M.B., M.N., Ing. M.H., Ing. K.G., Ing. M.D., Ing. J. K., Ing. V.K., MUDr. M.K., K. S., P. Ž., Ing. R.F., Ing. L.H., Mgr. O.J., R. P., Ing. M.B. a MVDr. P.B.. S poukazem na výpovědi tří posledně jmenovaných, kteří jako náhradníci nastoupili po rezignaci Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F. na jejich poslanecká místa, zdůraznil, že nikdo předběžně nezjišťoval jejich postoj k zákonům doprovázejícím tzv. stabilizační balíček a v proces hlasování o těchto zákonech se ukázalo, že jejich hlasy nebylo třeba k přijetí těchto zákonů. Současně vyslovil přesvědčení, že v obsazení Bc. M. Š., Ing. I. F. a Ing. L. A. jako osoby určené Bc. P. T. do funkcí v několika podnicích s majoritní účastí státu nebylo – a dosud není – možné spatřovat neoprávněnou výhodu a úplatek, a to už proto, že pro výkon daných funkcí měli všechny odborné předpoklady, se samotným výkonem daných funkcí nebyly spojeny žádné výhody, případné odměny za vykonanou práci nemohly z povahy věci představovat úplatek a všichni jmenovaní až na Ing. I. F. měly ve funkcích poslanců vyšší příjem než ve funkcích získaných po rezignacích na poslanecké mandáty, přičemž před rezignací na ně v nich nemohli pobírat žádné odměny, takže na místě bylo ocenit, že se i přesto rozhodli setrvat ve veřejném sektoru a vykonávat práci pro stát. S poukazem na to – a potřebu dalšího doplnění dokazování ve věci – navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.

- [5.] Obžalovaný Mgr. R. B. MBA v odůvodnění svého odvolání soudu prvního stupně vytknul nejasnost, neúplnost a rozpornost skutkových zjištění a nevyořádní se se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí o předmětu trestního stíhání. V tomto kontextu namítl také procesně vadné a nezákonné opatřování a zajišťování důkazů v přípravném stadiu řízení, jakož i neúplnost dokazování, a zopakoval svou obhajobu uplatněnou již v řízení před soudem prvního stupně, přičemž důraz položil na to, že se v inkriminované době nepodílel na žádných jednáních ústících do nabídky a poskytnutí úplatků v jakékoliv formě někdejšími poslanci za Občanskou demokratickou stranu figurujícím v této trestní věci, tedy Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F.. Za neobhájitelnou současně označil nepřiměřenou délku trestního řízení v této trestní věci a vyslovil přesvědčení, že za dané situace bylo na místě s ohledem na to – a k tomu se vztahující judikaturu Ústavního soudu ČR – zastavit jeho trestní stíhání, případně při jeho uznání vinným stíhaným skutkem upustit od jeho potrestání nebo mu alespoň uložit podstatně mírnější trest. Celkově vzato však vyloučil, že by se dopustil jednání mu kladeného za vinu, a připomněl, že závěr soudu prvního stupně o jeho vině stíhaným skutkem je ze zásadní části založen na důkazech v podobě záznamů odposlechnutého telekomunikačního provozu a záznamů o provedeném sledování osob a věcí, které byly podle jeho názoru – opírajícího se o ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR vytvořenou v rámci jeho přezkumné činnosti podle § 314l odst. 1 trestního řádu – pořízeny na základě příkazů, resp. povolení, nesplňujících požadavky platné právní úpravy na jejich obsah, nezákonně vydaných místně nepříslušným ostravským soudem, a to v situaci, kdy ve věci prováděl šetření nepříslušný Útvar pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování Policie ČR a dozor v ní vykonávalo nepříslušné Vrchní státní zastupitelství v Olomouci. Soudu prvního stupně přitom vytknul, že před restriktivním posouzením jejich zákonnosti dal přednost formálně-materiálnímu posuzování jejich zákonnosti. Současně mu – v obecné rovině – vytknul, že náležitě nevyhodnotil ony záznamy odposlechnutých telefonických hovorů, zajištěnou komunikaci prostřednictvím SMS zpráv a záznamy z provedeného sledování osob figurujících v posuzovaném případě, důsledně je nekonfrontoval se skutečnostmi vyplývajícími z dalších provedených důkazů, zvláště pak svědectví slyšených osob, a dospěl na jejich základě k částečně nesprávným skutkovým závěrům, nadto částečně si vzájemně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

odporujícím a pomíjejícím některé právně významné skutečnosti. V tomto kontextu na jedné straně připustil, že z provedených důkazů bylo možné usoudit na to, že v inkriminovaném období probíhaly četné diskuse nad obsazením různých funkcí mnohými osobami, ovšem zdůraznil, že tyto diskuse probíhaly v rámci běžného vnitrostranického boje, který odrážel blížící se a následně proběhnuvší volební kongres Občanské demokratické strany. Za pochybení soudu prvního stupně přitom označil to, že při svém hodnocení provedených důkazů nečinil rozdíl mezi vyjednáváním před a po 23. kongresu Občanské demokratické strany konaném ve dnech 3. a 4. listopadu 2012 a že svá skutková zjištění dovozená z toho co zaznělo v odposlechnutých telefonických hovorech a v rozhovorech sledovaných osob nedostatečně konfrontoval s výpověďmi svědků, které vyzněly úplně jinak. V tomto kontextu vyslovil přesvědčení, že nesprávná skutková zjištění soudu prvního stupně mají svůj základ v nesprávném dovození existence jakési skupiny složené z něj, spoluobžalovaných a svědků M.K., P. Ž., D.B. a P. B., která měla konspirativně jednat o úplatcích a různých výhodách pro rebelující poslance Bc. P. T., Bc. M. Š. a Ing. I. F., avšak ve skutečnosti se jmenovaní zapojili pouze do běžných vrcholných politických vyjednávání, která byla vedena jak na oficiálních fórech, tak při kuloárních schůzkách, a představovala naprosto standardní součást politického života v době před zmíněným kongresem Občanské demokratické strany, v jeho průběhu i po jeho skončení, přičemž všichni dělali maximum pro to, aby stabilizační balíček, o který šlo, prošel v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR. Soud prvního stupně zároveň podle jeho názoru ve svých hodnotících úvahách neopodstatněně marginalizoval to, že jeden z tzv. rebelů, svědek Ing. I. F., dne 4. listopadu 2012 nečekaně vystoupil při volbě předsedy Občanské demokratické strany jako protikandidát RNDr. P. N., a tak mohl propojit vyjednávání před daným kongresem a po něm, ačkoliv ve skutečnosti Ing. I. F. svým vystoupením na daném kongresu fakticky negoval výsledky předchozích vyjednávání. Pokud pak měla být jejich základním výsledkem dohoda na ustavení tří zmíněných rebelujících poslanců do funkcí v podnicích se státní účastí výměnou za podporu tzv. stabilizačního balíčku, nedávalo to podle jeho názoru logiku, neboť činnost jmenovaných v právnických osobách s účastí státu by byla bezplatná a nepřinesla by jim žádnou materiální výhodu. Zdůraznil přitom, že ve skutečnosti k žádné takové dohodě nedošlo a na doklad toho poukázal na svědectví Ing. I. F., Bc. P. T., Bc. M. Š., J. F., T. U., MUDr. B. Š., Ing. R. F. Ing. M. K., Z. S., MUDr. M.K., M. B., P. B. a R. P. V návaznosti na to namítl, že na vadná skutková zjištění soudu prvního stupně navázalo jeho pochybení v podobně nesprávného právního hodnocení případu, a to zejména co do posouzení povahy tvrzeného úplatku a tvrzené existence zavinění v podobě úmyslu přímého. Podle jeho názoru v posuzovaném případě nemohlo jít o úplatek, neboť rebelující poslanci neobdrželi neoprávněnou výhodu, na kterou neměli právní nárok, když získali – navíc nikoli v souvislosti se vzdáním se poslaneckého mandátu – toliko pracovní pozice, na které naopak nárok vzniká existencí základního lidského práva na práci podle Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech z roku 1966 a Listiny základních práv Evropské unie, a za vykonanou práci jim náležela odměna, takže ani v ní nebylo možné spatřovat úplatek. To podle jeho názoru bránilo dovodit, že stíhaný skutek naplňuje znaky trestného činu podplácení. Vyloučil však zároveň, že by na základě provedených důkazů vůbec bylo možné dovodit, že se stal stíhaný skutek, a mezi pochybení soudu prvního stupně zařadil to, že v posuzovaném případě neaplikoval zásadu *in dubio pro reo*, ačkoli k tomu byly splněny podmínky. S poukazem na to navrhl, aby Městský soud v Praze zrušil napadený rozsudek a v plném rozsahu ho zprostil obžaloby. Pro případ, že by tak neučinil, namítl nepřiměřenost uloženého trestu. Soudu prvního stupně přitom vytknul, že dostatečně nezohlednil jeho dosavadní trestní i přestupkovou bezúhonnost, jakož i jeho méně významnou roli ve srovnání se dvěma dalšími obžalovanými, a náležitě nevzal v potaz nepřiměřenou délku trestního řízení v této trestní věci a velký časový odstup od doby činu, který mohl opodstatnit uložení trestu odnětí svobody pod dolní hranicí zákonné trestní sazby, vyměření kratší zkušební doby a uložení nižšího peněžitého trestu, případně využití možnosti upuštění od potrestání, pokud by nemělo dojít z důvodu průtahů v řízení k zastavení jeho trestního stíhání.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

- [6.] Městský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že podaná odvolání nejsou důvodná.
- [7.] Trestní řízení proti obžalovaným Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA, které napadenému rozsudku předcházelo, bylo vedeno plně v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, včetně procesních ustanovení zabezpečujících ochranu jejich zákonných práv a zájmů, právo na řádnou obhajobu nevyjímaje. Soud prvního stupně provedl v hlavním líčení předcházejícím vynesení napadeného rozsudku všechny reálně dostupné a pro objasnění věci podstatné důkazy způsobem odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu a podle názoru odvolacího soudu postupoval důsledně tak, aby správně zjistil skutkový stav věci a z takto zjištěného skutkového stavu pak také při svém rozhodování vycházel. Soud prvního stupně nepochybil ani při hodnocení provedených důkazů. Hodnotil všechny provedené důkazy, včetně důkazů zdánlivě méně závažných, a to na podkladě svého vnitřního přesvědčení a plně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve všech vzájemných souvislostech. Za této situace lze mít důvodně za to, že jím zjištěný skutkový stav má plnou oporu v provedených důkazech. Soud prvního stupně umožnil dokazování nejen k samotnému předmětu trestního stíhání, ale i k širším souvislostem posuzovaného případu, a pokud nevyhověl všem důkazním návrhům obžalovaných – specificky jejich návrhu na slyšení M. B., P. D. aj. V. a na shromáždění listin k výkonu funkce xxx financí Ing. I. F. – má odvolací soud za to, že tak učinil důvodně. Důkazy, které z podnětu obžalovaných neprovedl, totiž nemohly zvrátit skutková zjištění vyplývající z ostatních důkazů, které byly provedeny, ony nové důkazy se měly vztahovat ke skutečnostem, o nichž nevyvstaly zásadní pochybnosti, a celkově vzato by bylo doplnění dokazování jejich provedením nadbytečným. Ze stejných důvodů neshledal Městský soud v Praze potřebným doplnit jimi dokazování v odvolacím řízení. První dva jmenovaní – M. B. a P. D. – se měli vyjádřit k atmosféře v Občanské demokratické straně a v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky v době bezprostředně předcházející kongresu Občanské demokratické strany konaného v listopadu roku 2012 a k průběhu tohoto kongresu, ovšem s ohledem na skutečnosti vyplývající z řady dalších provedených důkazů – zvláště pak z výpovědí samotných obžalovaných a ze svědectví slyšených svědků – nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že tehdejší atmosféra byla velice napjatá jak uvnitř Občanské demokratické strany tak v Parlamentu České republiky a nebyl důvod k ní ani k průběhu daného kongresu slyšet další svědky. V krátké časové návaznosti na skončení tohoto kongresu proběhlo v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky hlasování o tzv. stabilizačním daňovém balíčku zákonů a tomu bezprostředně předcházelo vzdání se poslaneckého mandátu třemi poslanci, Ing. I. F., Bc. P. T. a Bc. M. Š.. K okolnostem, za nichž se tak stalo, se ve svých výpovědích vyjádřila většina slyšených osob a týkat se jich měl i obhajobou navrhovaný výslech J. V., jenž měl také po daném kongresu probírat s Ing. I. F. možné vzdání se mandátu poslance. Ani tento výslech však nemohl přinést zásadní nové informace. Soud prvního stupně totiž již na základě ostatních provedených důkazů důvodně shledal, že rozhodnutí Ing. I. F. vzdát se mandátu poslance skutečně mohlo padnout až v návaznosti na průběh daného kongresu, na němž vystoupil jako protikandidát obžalovaného RNDr. P. N. na funkci předsedy Občanské demokratické strany, a i kdyby to Ja. V. potvrdil, nic by to nezměnilo na objektivně zdokumentovaných souvisejících jednáních o obsazení rezignujících poslanců ve společnostech s majoritní majetkovou účastí státu. Nejlukrativnější novou funkci přitom obsadil právě Ing. I. F., jenž se v tomto kontextu vyjádřil i k širším souvislostem toho, jak se to stalo a proč oné nové funkci dal přednost před návratem do pozice xxx financí, kterou v minulosti rovněž zastával. To plně opodstatnilo odmítnutí doplnění dokazování ve věci o listinnou dokumentaci vztahující se k výkonu funkce xxx financí jmenovaným i k předpokladům jeho případného návratu do této funkce po vzdání se mandátu poslance. Pro úplnost je na místě zmínit, že obhajoba přišla v průběhu řízení rovněž s návrhem na provedení důkazu dvěma co do své podstaty právními analýzami obsazování pozic ve společnostech s majetkovou účastí státu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

jednou zpracovanou pro Ministerstvo financí ČR společností Noerr a druhou – s názvem Trafiky a přeběhlíci – vyhotovenou samotnou obhajobou. Provedení důkazu těmito analýzami ovšem bránila již jejich povaha. Posouzení věci po právní stránce je totiž v trestním řízení na soudu. S ohledem na to onu analýzu obhajoby soud prvního stupně správně posoudil jako formu jejího vyjádření k věci. K oné analýze společností Noerr pak důvodně připomněl, že nemohla mít význam ani z hlediska subjektivní stránky jednání obžalovaného RNDr. P. N., jenž na ní poukázal, neboť jak sám připustil, dozvěděl se o ní až s určitým časovým odstupem při jednání mandátního a imunitního výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky o jeho vydání k trestnímu stíhání.

- [8.] Napadený rozsudek je v pořadí druhým rozsudkem vyneseným soudem prvního stupně v této trestní věci. Prvním rozsudkem vyneseným v této trestní věci – rozsudkem č. j. 3 T 65/2016-11688 ze dne 20. srpna 2020 – byli obžalováni Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA zproštění obžaloby pro stíhaný skutek, po právní stránce obžalobou kvalifikovaný jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku. Proti tomuto rozsudku podal odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a z jeho podnětu byl tento rozsudek – v pořadí první vynesený v této trestní věci – zrušen usnesením Městského soudu v Praze č.j. 7 To 41/2021-12459 ze dne 8. září 2021.
- [9.] Městský soud v Praze při přezkoumávání prvního rozsudku vyneseného v této trestní věci soudem prvního stupně a řízení předcházejícího jeho vynesení předně zjistil určitá pochybení při provádění důkazů a jejich hodnocení. Soud prvního stupně neprovedl všechny podstatné důkazy, které mohly objasnit skutkový stav, navíc ty důkazy, z nichž vycházel, nezhodnotil z hlediska všech rozhodných skutečností a dostatečně komplexně se nezabýval právní kvalifikací předmětného jednání. Zároveň se nevyvaroval pochybením při samotném provádění důkazů. Právě to přitom zásadně ovlivnilo průběh dokazování v původním hlavním líčení a jeho výsledky. Soud prvního stupně v původním hlavním líčení zásadně pochybil při posuzování použitelnosti záznamy provedených odposlechů telekomunikačního provozu a zvukových záznamů z provedeného sledování určitých prostor. Provedení těchto důkazů neopodstatněně nepřipustil a ve vazbě na to neumožnil konfrontaci slyšených osob se skutečnostmi zachycenými danými záznamy. Stejně tak slyšené osoby náležitě nekonfrontoval ani se skutečnostmi vyplývajícími z dalších důkazů, zvláště pak ze zajištěných záznamů průběhu několika parlamentních diskusí a z některých mediálních projevů slyšených osob. Celkově vzato pak i ty důkazy, které byly v hlavním líčení provedeny, náležitě nevyhodnotil jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech, jak předpokládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Nadto, některé jeho hodnotící úvahy zůstaly nedotažené a nevztahované k tomu co bylo podstatou stíhaného jednání a skutečnosti vyplývající z některých důkazů pominul. Z tohoto hlediska byl první rozsudek vynesený v této trestní věci zčásti nepřezkoumatelný a skutková tvrzení soudu prvního stupně za této situace nevyzněla dostatečně přesvědčivě a nepokrývala veškeré rozhodné skutkové okolnosti.
- [10.] Soud prvního stupně v původním hlavním líčení předcházejícím vynesení prvního rozsudku v této trestní věci shledal procesně nepoužitelnými důkazy v podobě záznamů telekomunikačního provozu odposlechnutého v průběhu let 2012 a 2013 na telefonních číslech mobilních telefonů užívaných obžalovanými Mgr. J. N. a Mgr. R. B. a zvukových záznamů z provedeného sledování prostor restaurace Vojanův dvůr na Malé Straně v Praze dne 29. ledna 2013. Za důvod jejich procesní nepoužitelnosti označil nezákonnost jejich pořízení. V případě oněch záznamů telekomunikačního provozu tak učinil s argumentem, že při vydávání příkazů k odposlechu tohoto provozu na telefonních číslech mobilních telefonů užívaných jmenovanými obžalovanými byla porušena zásada subsidiarity jeho použití vyjádřená v § 88 trestního řádu omezující podmínkou jeho nařízení na případy, kdy nelze sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo kdy by bylo jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Pod tuto podmínku podřadil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

těž omezení spočívající v tom, že poznatek orgánu činného v trestním řízení o spáchání trestného činu musí předcházet vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, takže není přípustné, aby prostřednictvím nařízeného odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu teprve byly získávány informace o tom, zda se odposlouchávaná osoba dopustila nějakého protiprávního činu, a dovodil, že v posuzovaném případě tomu tak bylo. Současně se vyslovil v tom smyslu, že všechny příkazy k odposlechu a záznamu komunikačního provozu vydané v této trestní věci se jeví jako příliš obecné v těch částech, v nichž je specifikována role odposlouchávaných v prověřované trestné činnosti a v nichž je vyjádřen cíl nařízených odposlechů pouhým odkazem na skutečnost, že jimi má být sledováno zjištění vzájemných vazeb mezi pachateli, jakož i rozsahu prověřované trestné činnosti. Pokud jde o zvukové záznamy ze sledování prostor restaurace Vojanův dvůr na Malé Straně v Praze, pak odůvodnil své odmítnutí provést jimi důkaz prostým konstatováním, že „ohledně tohoto svého závěru poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1634/2014 ze dne 12. listopadu 2014, s jehož závěry se zcela ztotožnil, a shledal nadbytečným je znovu opakovat“.

- [11.] Uvedené závěry soudu prvního stupně vyslovené v původním hlavním líčení a v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci nebyly náležitě podloženy a podle zjištění Městského soudu v Praze nemohly po věcné stránce obstát. Samotný první rozsudek vynesený v této trestní věci byl v části věnované daným důkazům, resp. jejich nepoužitelnosti, fakticky nepřezkoumatelný, neboť nijak nerozváděl úvahy, na jejichž základě byly ony závěry učiněny, a co konkrétně bylo vytýkáno postupům ústícím do opatření daných důkazů. V uvedené části totiž obsahoval pouze určitá obecná konstatování a obecně formulované závěry, bez specifikace toho na základě čeho byly učiněny a v jakém skutkovém, důkazním a procesním rámci k nim soud prvního stupně dospěl. Trpěl tedy vadami, které sám – nedůvodně – přisuzoval ve shodě s obhajobou obžalovaných příkazům k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu figurujícím v této trestní věci.
- [12.] Do procesního rámce opatření daných důkazů patřilo – a dosud patří – to, že tato trestní věc – trestní věc obžalovaných Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA vedená u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 65/2016 – byla vyloučena k samostatnému projednání z původní trestní věci, v níž šlo o podstatně širší trestnou činnost, z jejíhož spáchání byla podezřelá řada osob, mezi nimi pak zvláště skupiny osob spojené určitým způsobem s podnikateli I. R. a R. J. Ona původní trestní věc byla vedena u Vrchního státního zastupitelství v Olomouci pod sp. zn. 6 Vzn 401/2012 a obžalování Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA v ní na počátku nefigurovali mezi podezřelými. V této – původní – trestní věci bylo sepsáno několik záznamů o zahájení úkonů trestního řízení, postupně v ní byla zahajována trestní stíhání několika osob a posléze – v průběhu řízení – z ní docházelo k vylučování jednotlivých větví případu k samostatnému projednání. Prvním – a původně hlavním – podezřelým v ní byl někdejší státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze JUDr. L. G. a zpočátku v ní šlo o podezření ze zneužití pravomoci úřední osoby, z prozrazování utajených informací, z manipulací s veřejnými zakázkami a z praní špinavých peněz dalšími podezřelými, mezi nimi zvláště R. J., T. H., V. R., I. R., JUDr. TT. J., Mgr. Bc. D. M., P. O., A. N. a D. V.. Jednou z větví tohoto případu bylo to, pro co byli Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA obžalováni ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 65/2016 a u Vrchního státního zastupitelství v Olomouci pod sp. zn. 4 Vz 3/2015, tedy v nyní projednávané trestní věci. Obžalovaná Mgr. J. N. byla přitom v mezidobí postavena před Obvodní soud pro Prahu 1 a jím pravomocně odsouzena – spolu s Ing. O. P., Ing. M. K. a Ing. J. P. – též ve věci u něj vedené pod sp. zn. 3 T 35/2014, rovněž mající původ ve věci vedené u Vrchního státního zastupitelství v Olomouci pod sp. zn. 6 Vzn 401/2012, v níž byly vydány dané příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Spis vedený u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 65/2016 tak nikdy nedokumentoval – a doposud nedokumentuje – všechny podstatné okolnosti dané trestní věci, které existovaly v době jejich vydání. K vydání daných příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

telefonních číslech mobilních telefonů užívaných obžalovanými Mgr. J. N. a Mgr. R. B. došlo mnoho měsíců po sepsání prvního záznamu o zahájení úkonů trestního řízení v dané trestní věci. To se stalo dne 6. ledna 2012. Další takový záznam – rozšiřující ten původní – byl sepsán dne 7. března 2012. Záznam ze dne 6. ledna 2012 popisoval skutkové okolnosti nasvědčující – mimo jiné – činnosti organizované zločinecké skupiny opodstatňující podezření ze spáchání trestného činu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku a záznam ze dne 7. března 2012 skutkové okolnosti nasvědčující podezření ze spáchání trestného činu sabotáže podle § 314 odst. 1 písm. a) a b), odst. 2 trestního zákoníku danou organizovanou zločineckou skupinou, jakož i podezření ze spáchání řady dalších trestných činů. V obou těchto záznamech jsou shrnuty skutečnosti, pro které mělo být vedeno trestní řízení, a z obou je zřejmé, že k datům jejich sepsání nebyly orgány činné v trestním řízení schopny určit všechny osoby podezřelé ze páčání trestné činnosti v nich popsané. Proto v nich byly užity formulace „...společně s dalšími doposud neustanovenými úředními osobami...“ a „...a další dosud neustanovené osoby...“. Během doby byly k některým skutkovým okolnostem zapadajícím do rámce v nich vymezených skutků opatřeny takové důkazy, které odůvodňovaly rozhodnutí o zahájení trestního stíhání konkrétních osob. K tomu docházelo postupně. V případě obžalovaných Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA se tak stalo dne 13. června 2013, v případě obžalovaného RNDr. P. N. – tehdy předsedy Vlády ČR – s určitým časovým odstupem. V průběhu přípravného řízení v dané trestní věci se tak fakticky prolínala stadia prověřování a vyšetřování. Nastala tedy situace poměrně typická pro společná řízení, týkající se buď více podezřelých či obviněných nebo více skutků. I v době, kdy ohledně některé podezřelé osoby již bylo rozhodnuto o zahájení trestního stíhání pro určitý skutek, byly zjišťovány nové skutečnosti, a tak vyšly najevo též skutečnosti, které nasvědčovaly tomu, že byl spáchán další skutek a další trestný čin, a skutečnosti, které posléze vedly k závěru, že se tohoto skutku a trestného činu dopustila již obviněná osoba, nebo které odůvodnily takový závěr u některé další osoby dosud neobviněné. V první fázi řízení – v době prověřování toho zda vůbec došlo k spáchání trestné činnosti v hrubých rysech popsané v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení – přitom nebylo řízení vedeno proti konkrétní osobě (osoba podezřelá z prověřované trestné činnosti ani nemusela být známa a její jméno nemuselo být uvedeno v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení), stejně jako nebylo takové řízení vedeno pro konkrétní trestný čin (v úvahu přicházející právní kvalifikace proto také nebyla obligatorní náležitostí záznamu o zahájení úkonů trestního řízení). Nadto, na záznam o zahájení úkonů trestního řízení nebyla aplikovatelná zásada totožnosti skutku, takže i za situace, kdy se skutkové okolnosti v něm podchycené podstatně lišily od skutkových okolností charakterizujících skutek, který měl být předmětem dalšího trestního řízení, nebylo třeba sepisovat další záznam o zahájení úkonů trestního řízení. Sepisování doplňujících a rozšiřujících záznamů o zahájení úkonů trestního řízení tak šlo fakticky nad rámec požadavků zákona. V dané trestní věci – stejně jako v jiných obdobných trestních věcech – k němu bylo přistupováno především z důvodu právní jistoty a v případech zásadnějších změn v skutkových zjištěních. Rozhodně nebylo třeba, aby byly záznamy o zahájení úkonů trestního řízení doplňovány při nových dílčích skutkových zjištěních rozšiřujících původní skutková zjištění nebo při zjištění nových či dalších podezřelých osob. Nebyl tedy důvod, aby v dané trestní věci policejní orgán doplňoval výše zmíněný záznam o zahájení úkonů trestního řízení a záznam o jeho rozšíření o skutečnost, že podezřelou je i Mgr. J. N., a následně o skutečnost, že do okruhu podezřelých osob se dostal rovněž Mgr. R. B. MBA, ale postačilo, že tato okolnost byla obsažena v dokumentech policejního orgánu a posléze v návrzích státního zástupce na vydání příkazu k odposlechu Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA. Smyslem záznamu o zahájení úkonů trestního řízení totiž bylo jednak jasné vymezení počátku trestního řízení a oddělení této procesní fáze řízení od předchozího neformálního, operativního policejního šetření, které nebylo řízením podle trestního řádu a které nepodléhalo doзору státního zástupce, a jednak vymezení základních skutkových okolností, které měly být předmětem prověřování. To bylo současně smyslem jeho následného rozšíření. S ohledem na ranou fázi trestního řízení v něm nemohlo z povahy věci jít o vymezení skutku v takovém rozsahu a v takových konkrétech jako v usnesení o zahájení trestního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

stíhání nebo v obžalobě, případně v rozsudku, takže požadavkům zákona plně vyhovovalo jeho vymezení popsáním základních skutečností nasvědčujících spáchání určité trestné činnosti. Nadto, podklad mohl mít v neformálně zjištěných skutečnostech a indiciích podchycených v dokladech procesně nepoužitelných v trestním řízení. To bylo dáno už tím, že v trestních věcech daného typu mohly být z procesně použitelných důkazů policejním orgánům a státním zástupcům před zahájením trestního řízení k dispozici – až na drobné výjimky – pouze listinné důkazy, navíc získané jiným způsobem než domovními prohlídkami nebo prohlídkami jiných prostor. V dané trestní věci bylo z tohoto hlediska postupováno plně v souladu s platnou právní úpravou, záznam o zahájení úkonů trestního řízení i záznam ho rozšiřující plně vyhovoval požadavkům trestního řádu a věcně byl jeden i druhý dostatečně podložen skutečnostmi a indiciemi zdokumentovanými policejními orgány nasvědčujícími tomu, že je páchána závažná trestná činnost dotýkající se samotného fungování státu, jeho vrcholných orgánů a podnikatelských subjektů se státní majetkovou účastí. Identifikovány byly také skupiny osob podezřelých z páchání dané trestné činnosti, ovšem zřejmé bylo, že ztotožněny nebyly všechny osoby patřící do těchto skupin nebo s nimi spolupracující, a že zdokumentována nebyla celková šíře záběru dané trestné činnosti a konkrétní okolnosti skutkového rámce jejího páchání.

To opodstatnilo – mimo jiné – sledování určitých osob a prostor a odposlechy telekomunikačního provozu na telefonních číslech mobilních telefonů užívaných osobami podezřelými z páchání dané trestné činnosti. Tímto způsobem – ale i dalšími cestami policejní operativní činnosti – se postupně dařilo mapovat – mimo jiné – podezřelé aktivity skupiny osob soustředěné kolem I. R. spojené s fungováním a činností podnikatelských subjektů se státní majetkovou účastí, s účelovým obsazováním pozic v různých orgánech státu a státem řízených právnických osobách a se zadáváním a realizací různých veřejných zakázek. Rozšiřován byl také okruh osob podezřelých z páchání prověřované trestné činnosti a postupně vycházelo najevo, že tyto osoby mohou mít vliv sahající až do nejvyšších struktur státního zastupitelství a do vládních kruhů. Mazi podezřelými se tehdy ocitl též JUDr. L. G., někdejší náměstek vrchního státního zástupce v Praze, a Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze byl odňat dozor nad věcí a přenesen na Vrchní státní zastupitelství v Olomouci. Podezřelou z podílu na dané trestné činnosti se přitom stala též Mgr. J. N., tehdy ještě N., xxx tehdejšího předsedy Vlády ČR RNDr. P. N.. Vystalo totiž důvodné podezření, že sděluje oné skupině osob soustředěných kolem I. R. utajované informace z činnosti zpravodajských služeb, které se jich týkají a vztahují se k jejich aktivitám zasahujícím do fungování a činnosti podnikatelských subjektů se státní majetkovou účastí a institucí zřízených státem, a současně podezření, že se podílí na manipulacích s určitými veřejnými zakázkami a v souvislosti s tím na účelovém obsazování pozic v různých orgánech státu a státem řízených právnických osobách. Identifikována byla rovněž jednotlivá výběrová řízení, o jejichž manipulaci šlo a v nichž se angažovala, a zdokumentováno bylo podezření z její účasti na páchání další hospodářské trestné činnosti, jež byla předmětem prověřování. Z toho bylo možné usoudit na to, že vyvíjí činnost ve prospěch oné organizované zločinecké skupiny, která se dopouští trestné činnosti popsané v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 6. ledna 2012 a v záznamu o rozšíření zahájení úkonů trestního řízení ze dne 7. března 2012, případně se přímo účastní její činnosti. Odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu účastnických stanic užívaných podezřelými I. R., Mgr. Bc. D. M. a JUDr. T. J. (zvláště pak takovým odposlechem a záznamem realizovaným pod označením BOBON 5, BOBON 11, BOBON 14, BOBON 21 a BOBON 22), sledováním jmenovaných a sledováním určitých prostor (zejména vnitřního prostoru pokojů č. 26 a č. 36 xxx, povoleného na dobu od 10. března 2012 do 10. září 2012 soudkyní Okresního soudu v Ostravě) bylo nadto zjištěno, že v uvedených záležitostech byla Mgr. J. N. v telefonickém kontaktu převážně s podezřelými I. R., Mgr. Bc. D. M., JUDr. T. J. a T. H., že tito opatřili Mgr. J. N. a také RNDr. P. N. tzv. kryptované telefony, které měly být užívány ke vzájemné komunikaci, že telefonická komunikace skutečně probíhala utajeně převážně prostřednictvím těchto kryptovaných telefonních přístrojů, že uskutečňované telefonické hovory, případně SMS zprávy, byly konspirativního charakteru, krátké, o obsahu, který mohl být znám pouze účastníkům hovoru, že v rámci vzájemné komunikace byla vyslovována obava z odhalení aktivit jmenovaných

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

policejními orgány, že jmenovaní se dostávali k utajovaným informacím zpravodajských služeb jich se týkajícím, že pokud se již konalo osobní setkání, dělo se tak utajovaným způsobem, že uvedenou skupinou osob na čele s I. R. byla Mgr. J. N. poskytována za její „služby“ finanční plnění a že Mgr. J. N. dostávala i od jiných lidí za různé „služby“ různé „pozornosti“ (hodinky, šperky apod.). Uvedené úkony předcházely podání návrhu na vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N. a byly dokumentovány pořizovanými audiozáznamy, příslušnými tiskovými sestavami a sepisovanými úředními záznamy, z nichž vyplývaly zmíněné skutečnosti a indicie. Vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N. bylo navrženo z důvodu odůvodněného předpokladu, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení mající svůj skutkový základ v popisu skutku v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 6. ledna 2012 a v popisu skutku v záznamu o rozšíření zahájení úkonů trestního řízení ze dne 7. března 2012. Skutečnosti a indicie nasvědčující podezření ze spáchání dané trestné činnosti a podílu Mgr. J. N. na ní byly shrnuty v podnětu policejního orgánu k odposlechu jejích telefonických hovorů a v návrhu státního zástupce na vydání příkazu k němu a zdokumentovány byly v jejich přílohách. V době jejich podání – a v době vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N. a příkazů k prodloužení doby jeho trvání – tak existovalo původně definované podezření, že zde existuje organizovaná zločinecká skupina, která se dopouští trestné činnosti popsané v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 6. ledna 2012 a současně, že jde o organizovanou skupinu páchající trestnou činnost rozvedenou v záznamu o rozšíření úkonů trestního řízení ze dne 7. března 2012, stejně jako podezření, že na aktivitách dané organizované skupiny a na jí páchané trestné činnosti participuje Mgr. J. N.. Z příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jí užívané účastnické stanice vydaného Okresním soudem v Ostravě pod sp. zn. 0 Nt 5908/2012/V (V 269/2012) dne 5. září 2012 zároveň plyne, že rozhodující soudkyně před vydáním rozhodnutí přezkoumala jak návrh státního zástupce tak přiložený spisový materiál, zahrnující výše uvedenou dokumentaci. Ve shodě s návrhem státního zástupce přitom shledala, že daný úkon – odposlech a záznam telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N. – je úkonem neodkladným, neboť bez jeho realizace není možné za nastalé situace skrytým způsobem dokumentovat danou trestnou činnost v jejích konkrétech, stejně jako učinila závěr, že lze důvodně předpokládat, že právě odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu označené účastnické stanice mohou být získány informace důležité pro trestní řízení a zjištěny další skutečnosti směřující k objasnění prověřované trestné činnosti, přičemž jeho provedení nebylo možno z hlediska účelu trestního řízení odložit na dobu, než bude zahájeno trestní stíhání. Za důvodný přitom označila rovněž předpoklad, že daným odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu bude blíže zdokumentována prověřovaná trestná činnost, ztotožněny všechny osoby na ní participující, zjištěny kontaktní osoby podezřelých a zadokumentovány jejich schůzky. Současně se vypořádala i s otázkou subsidiarity použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, když opodstatněně dospěla k závěru, že jiným způsobem než odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu takovéto skutečnosti být zjištěny nemohou s ohledem na povahu prověřované trestné činnosti a konspirativní jednání podezřelých osob, případně že by se tak stalo za neúměrně vysokých obtíží, se souvisejícím rizikem zmaření účelu trestního řízení a ztráty dalšího důkazního materiálu, zejména pak toho povahy listinné. Správně přitom poukázala na to, že jednání mezi zúčastněnými osobami probíhalo utajeně a pokud by byly podezřelé osoby kontaktovány policejním orgánem a vyslýchány, prováděny u nich domovní prohlídky a otevřeně realizovány další vyšetřovací úkony hrozilo by ukončení prověřované trestné činnosti a odstranění důkazů, přičemž k usvědčení podezřelých nepostačovaly „běžné“ důkazní prostředky, jelikož jejich provádění by mohlo vést k vyzrazení, a tedy i k zmaření probíhajícího prověřování a účelu trestního řízení. S ohledem na vše uvedené shledal Městský soud v Praze – na rozdíl od soudu prvního stupně v původním hlavním líčení a v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci – že příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N. sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

0 Nt 5908/2012/V (V 269/2012) ze dne 5. září 2012 vydaný soudkyní Okresního soudu v Ostravě splňuje všechny náležitosti uvedené v § 88 odst. 1 a 2 trestního řádu, neboť jsou v něm obsaženy skutkové okolnosti, na jejichž základě byl vydán, včetně doby jeho trvání, uživatelských adres a osob uživatelů, jaké skutečnosti mohou být tímto způsobem zjištěny a jaký význam mohou mít pro objasnění věci, jakož i důvody, proč se není možné sledovaného účelu dobrat jinak. Z daného příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu je dostatečně zřejmé, že při jeho vydávání bylo vycházeno z přesvědčivých poznatků opatřených prověřováním skutečností a indicií nasvědčujících páčání rozsáhlé trestné činnosti, na níž upozornilo podané trestní oznámení, a vlastním operativním policejním šetřením, že získání oněch poznatků předcházelo vydání daného příkazu a odůvodňovalo jeho vydání. Pro vydání daného příkazu tedy byly splněny všechny zákonné podmínky, a to jak důvodné vedení trestního řízení pro stanovené trestné činy a odůvodněný předpoklad zjištění významných skutečností pro trestní řízení, tak podmínka subsidiarity a proporcionality, tedy skutečnost, že sledovaného účelu nelze dosáhnout jiným způsobem. Současně bylo dáno dostatečně podložené podezření, že na prověřované trestné činnosti se podílí Mgr. J. N., odposlech jejichž telefonických hovorů byl daným příkazem nařízen. Skutečností sice je, že do rámce oné prověřované trestné činnosti nepatřilo to, co je předmětem trestního stíhání v nyní projednávané trestní věci obžalovaných Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 65/2016, avšak to ani do jejího rámce nemohlo spadat, neboť k tomu došlo až v době po nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N., zvláště pak v období od 18. září 2012 do 6. listopadu 2012. Cílem tohoto úkonu tak nebylo zjišťovat skutečnosti týkající se podezření ze zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, pro nějž byla obžalovaná Mgr. J. N. postavena před soud v nyní projednávané trestní věci, když orgány činné v trestním řízení před podáním návrhu na vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané obžalovanou Mgr. J. N. nedisponovaly žádnou relevantní informací o možném korupčním jednání vůči osobám bývalých poslanců Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š.. Vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu bylo navrhováno s cílem jím získat významné skutečnosti pro trestní řízení mající svůj skutkový základ v popisu skutku v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ze dne 6. ledna 2012 a v popisu skutku v záznamu o rozšíření zahájení úkonů trestního řízení ze dne 7. března 2012 a takové skutečnosti jím také byly získány a byly podstatné pro rozhodnutí v jiných trestních věcech obžalované Mgr. J. N. projednávaných soudy, zvláště pak v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 35/2014. Odposlech a záznam telekomunikačního provozu jí užívané účastnické stanice tedy nebyl prostředkem, kterým teprve byly získávány informace o tom, zda se dopustila nějakého protiprávního činu, ale během něj vyšlo najevo podezření pro další trestnou činnost odehrávající se v době jeho realizace, která se posléza stala předmětem trestního stíhání v nyní projednávané trestní věci a pro níž byli vedle ní obžalováni též Mgr. R. B. MBA a RNDr. P. N.. Po celou dobu prověřování přitom existovaly důvody pro konání společného řízení o všech podezřelých skutkových okolnostech, a to jak v rovině osobní, tak věcné souvislosti. Prověřování probíhalo skrytým způsobem, aby nebyl zmařen jeho účel, zejména pak aby nebyly zmařeny výsledky operativních úkonů prováděných bez vědomí dotčených osob. Ty si byly vědomé – jak vyplynulo z jejich odposlechnutých telefonických hovorů – rizik spojených s odhalením jejich podezřelých aktivit a zjevně byly připraveny k provedení kroků vedoucích k odstranění důkazů proti nim. Z důvodu potřebného utajení nemohly být tedy provedeny ty úkony trestního řízení, které by dotčeným osobám vyjevily jak samotné vedené trestní řízení tak i jeho zaměření a důvody vedoucí k prověřovaným podezřením. Takto například nebylo vyžádáno vysvětlení od dotčených podezřelých osob, nebyly vyžádány některé důkazní prostředky, které mohly být v dispozici podezřelých osob, ale i dalších osob, pokud by se jejich vyžádáním trestní řízení dekonspirovalo, a nebyly provedeny ani domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor. K těmto úkonům bylo přistoupeno až po opatření důkazů umožňujících zahájení trestního stíhání podezřelých osob, během vyšetřování stíhané trestné činnosti. K utajenému odposlechu a záznamu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

telekomunikačního provozu podezřelých osob naopak mohlo být za splnění zákonných podmínek přistoupeno již před zahájením jejich trestního stíhání, aniž by tím došlo k zmaření účelu trestního řízení, a v případě obžalované Mgr. J. N. – ale i obžalovaného Mgr. R. B. MBA – se tak také důvodně stalo. Skutečnosti opodstatňující odposlech a záznam telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané obžalovaným Mgr. R. B. MBA přitom byly zjištěny především odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané obžalovanou Mgr. J. N. a toto bylo také náležitě zdokumentováno ve spisovém materiálu a vyjádřeno v návrhu státního zástupce na vydání příkazu k onomu odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu i v samotném soudním příkazu k němu. Ten byl vydán soudkyní Okresního soudu v Ostravě a podle zjištění Městského soudu v Praze splňoval – stejně jako příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N. – po formální i materiální stránce všechny zákonné požadavky vyžadované v době jeho vydání. Totéž pak platí také o příkazech k prodloužení doby trvání odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu daných účastnických stanic vydaných Krajským soudem v Ostravě, tedy v takových příkazech sp. zn. 5 Nt 857/2012 (V 62-2/2012) ze dne 4. ledna 2013 a sp. zn. 5 Nt 820/2013 (V 24-2/2013) ze dne 3. května 2013. Ze zorného úhlu jejich vydání je důležité, že policie postupně získávala i další poznatky na základě průběžně prováděných úkonů, které se promítly do jejich podnětů k prodloužení doby trvání daných odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, stejně jako do návrhů státního zástupce na jejich prodloužení a posléze do soudních příkazů k nim, a které odůvodnily pokračování v zahájených odposleších a záznamech telekomunikačního provozu, přičemž následně vyústily do zahájení trestního stíhání, a to nejen Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA, ale i dalších osob, mezi nimi RNDr. P. N.. Samotná skutečnost, že původní hlavní podezřelý – JUDr. L. G. – a někteří další původně podezřelí nakonec nebyli uznáni vinnými žádnými trestnými činy, nemohla způsobit nezákonnost trestního řízení ani odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu nařízených při prověřování existujícího podezření na páchání trestné činnosti v dané trestní věci (shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Pzo 3/2014 ze dne 10. listopadu 2015).

- [13.] Obhajoba v průběhu řízení zpochybnila zákonnost daných příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu též tvrzením, že je nevydal soudce místně příslušného okresního soudu ve smyslu § 26 trestního řádu ve spojitosti s § 18 trestního řádu. Argumentovala přitom nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 4/2014 ze dne 19. dubna 2016, v němž se tento soud vyslovil v tom smyslu, že ústavně konformním výkladem § 26 trestního řádu, souladným s článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je nutno dospět k takovému závěru, že pokud příslušný návrh podává státní zástupce krajského nebo vrchního státního zastupitelství, je třeba aplikovat obecnou úpravu místní příslušnosti soudů v trestním řádu a místní příslušnost okresního soudu určit podle kritérií stanovených v § 18 trestního řádu, tj. z množiny okresních soudů, v jejichž obvodech krajské nebo vrchní státní zastupitelství působí, zvolit ten, jehož místní příslušnost těmito kritériím odpovídá. Obhajoba – a ve shodě s ní též senát soudu prvního stupně, před nímž probíhalo původní hlavní líčení a jenž vynesl první rozsudek v této trestní věci – zároveň poukazovaly na to, že toto rozhodnutí pléna Ústavního soudu ČR nemohlo být pro aplikační praxi – a tedy ani pro soudce Okresního soudu v Ostravě rozhodující o povolení odposlechů v nyní projednávané trestní věci – překvapivé, neboť odchylná praxe státních zastupitelství vyšších stupňů, která podávala příslušné návrhy k okresním soudům z obvodu své působnosti podle vlastního volného výběru, byla předtím dlouhodobě v odborných kruzích kritizována. Tak tomu sice do určité míry skutečně bylo, avšak v odborné literatuře i judikatuře soudů byl dlouhodobě považován výklad § 26 trestního řádu za ustálený a ve shodě s ním bylo před vydáním uvedeného nálezu Ústavního soudu ČR postupováno i v nyní projednávané trestní věci. Tehdejší aplikační praxi přitom původně akceptoval i Ústavní soud ČR, a to v řadě svých rozhodnutí. Mezi ně patří i usnesení, v nichž se vyjadřoval k příslušnosti Okresního soudu v Ostravě k vydání rozhodnutí v přípravném stadiu řízení v původně společném trestním řízení, z něhož byla později vyloučena k

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

samostatnému projednání nyní projednávaná trestní věc. Jedno z těchto usnesení – usnesení sp. zn. IV. ÚS 2512/2013 ze dne 9. července 2015 – se přitom týkalo obžalované Mgr. J. N. a byla jí odmítnuta její ústavní stížnost brojící proti odvozování příslušnosti okresního soudu od obvodu působnosti státního zástupce činného ve věci. Další z těchto usnesení se pak týkala jiných skutků prověřovaných v onom původně společném trestním řízení a jiných osob podezřelých z jejich spáchání (např. usnesení sp. zn. III. ÚS 2717/2013 ze dne 21. května 2015 genpor. Ing. O. P. MBA a usnesení sp. zn. IV. ÚS 3028/2013 ze dne 7. ledna 2014 plk. Ing. J. P.). Z rozhodnutí Ústavního soudu ČR připouštějících volně odvozenou příslušnost okresního soudu od obvodu působnosti státního zástupce vydaných v jiných trestních věcech lze zmínit například jeho usnesení sp. zn. I. ÚS 2632/2012 ze dne 17. září 2012, sp. zn. I. ÚS 3807/2012 ze dne 23. října 2012, sp. zn. I. ÚS 3906/2012 ze dne 13. listopadu 2012, sp. zn. I. ÚS 3569/2012 ze dne 22. listopadu 2012, sp. zn. I. ÚS 3556/2012 ze dne 26. listopadu 2012, sp. zn. IV. ÚS 3627/2012 ze dne 27. listopadu 2012 a sp. zn. II. ÚS 4717/2012 ze dne 19. února 2013. Obstát tedy nemohla námitka obhajoby, že už v letech 2012 a 2013, kdy došlo k nařízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu figurujících v této trestní věci, muselo být soudcům Okresního soudu v Ostravě zřejmé, že tento soud není místně příslušný, neboť nesplňoval podmínky uvedené v § 18 trestního řádu. Dovodit porušení práva na spravedlivý proces s argumentem, že věc byla nepřijatelně odňata zákonnému soudci, nebylo možné ani dodatečně na základě zmíněného plenárního nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 4/2014 ze dne 19. dubna 2016. Ten byl publikován dne 22. června 2016 pod č. 201/2016 Sb. a sám Ústavní soud ČR k jeho časovým účinkům uvedl, že jím provedený ústavně konformní výklad napadených ustanovení vyhlášky Ministerstva spravedlnosti ČR č. 23/1994 Sb. o jednacím řádu státního zastupitelství nemá bez dalšího dopad na následné hodnocení trestních řízení, v nichž byla napadená ustanovení aplikována v minulosti (srov. bod 120 citovaného nálezu). Aplikací praxe z toho vyvodila, že uvedené závěry daného plenárního nálezu nelze bez dalšího aplikovat zpětně, nýbrž působí prospektivně *ex nunc*, tedy od jeho publikace ve Sbírce zákonů, a Ústavní soud ČR tuto praxi aproboval v řadě svých následných rozhodnutí (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 1916/2015 ze dne 17. května 2016, sp. zn. IV. ÚS 1229/2016 ze dne 14. června 2016, sp. zn. I. ÚS 2033/2016 ze dne 21. července 2016, sp. zn. IV. ÚS 2350/2016 ze dne 27. září 2016, sp. zn. IV. ÚS 1967/2016 ze dne 27. září 2016, sp. zn. II. ÚS 3327/2016 ze dne 13. prosince 2016 a sp. zn. IV. ÚS 662/17 ze dne 20. února 2018). Celkově vzato tedy zpochybňování zákonnosti odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu figurujících v nyní projednávané trestní věci z důvodu jejich nařízení místně nepřislušným soudem nebylo opodstatněné, protože Okresní soud v Ostravě bylo možné s ohledem na výše uvedené v letech 2012 a 2013 považovat za místně příslušný soud pro úkony přípravného řízení podle ustanovení § 26 trestního řádu, jak bylo tehdy aplikováno.

- [14.] Obstát nemohlo ani zpochybňování požitelnosti daných záznamů odposlechnutého telekomunikačního provozu na účastnických stanicích užívaných obžalovanými Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA obhajobou – ale i soudem prvního stupně v původním hlavním líčení – poukazem na nedostatky odůvodnění příkazů k daným odposlechům a na porušení zásady subsidiarity jejich uplatnění. Soudkyně Okresního soudu v Ostravě, které vydaly příkazy k daným odposlechům, stejně jako policejní orgány a státní zástupci, z jejichž podnětu je vydaly, si byly vědomy nezbytnosti respektování zásady subsidiarity v procesu nařizování odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, pamatovaly na všechny aspekty této zásady a ve vydaných příkazech se s nimi náležitě vypořádaly. Vyšly přitom jak z návrhů státních zástupců na jejich vydání tak ze spisového materiálu k nim přiloženého, v němž byly zdokumentovány do té doby učiněné úkony trestního řízení a z nich vyplývající skutečnosti, v základních rysech shrnuté výše. Učinily tak plně v souladu s platnou právní úpravou i k ní se vážící judikaturou Ústavního soudu ČR a Nejvyššího soudu ČR. Ta vychází z toho, že odposlechy lze nařídít pouze v řádně zahájeném trestním řízení, lze-li důvodně předpokládat, že jím budou získány skutečnosti pro něj významné, a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztíženo. Opírá se přitom o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

zákonně vymezení předpokladů pro vydávání příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu v § 88 odst. 1 trestního řádu a z požadavků zakotvených v čl. 13 Listiny základních práv a svobod ve spojení s článkem 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně dovozuje, že z hlediska ústavně chráněných základních práv je nepřijatelné, aby zahájení úkonů k objasňování a prověřování skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a v té souvislosti použití odposlechů, bylo zneužíváno jako prostředku k teprve dodatečnému opatřování podkladů pro tento postup, tedy k doložení samotné důvodnosti podezření (stěžejní bylo v tomto směru rozhodnutí Ústavního soudu ČR ve věci vedené pod sp. zn.

II. ÚS 789/2006). Vydané příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí splňovat formální požadavky na jejich obsahové náležitosti – musí v nich být stanovena uživatelská adresa či zařízení a osoba uživatele, pokud je její totožnost známa, a doba, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn – a v jejich odůvodnění musí být uvedeny konkrétní skutkové okolnosti, které jejich vydání, včetně doby jejich trvání, odůvodňují. Zákonnost vydaných příkazů – včetně dodržení zásady subsidiarity při jejich vydání – však nemá být posuzována z ryze formálního hlediska, nýbrž je nutno aplikovat formálně-materiální přístup. Jeho podstatou je požadavek, aby soudy při posuzování legality úkonů zasahujících do základních práv a svobod – tedy nejen odposlechů telekomunikačního provozu, ale i sledování osob a věcí, domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor apod. – nevycházely pouze ze samotného textu příkazu soudu či předchozího návrhu státního zástupce nebo podnětu policejního orgánu, nýbrž aby i při absenci některých esenciálních náležitostí příkazu zkoumaly, zda je důvodnost jeho vydání seznatelná ze spisového materiálu či dokonce z povahy trestní věci, tj. z okolností případu a z charakteru fáze trestního řízení (a obráceně aby stejným prizmatem byly posuzovány i situace, kdy sice je v příkazu určitá náležitost formálně uvedena, ale není odůvodněna věcně obsahem spisového materiálu). Formální nedostatky příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu – jakož i příkazů k domovním prohlídkám, prohlídkám jiných prostor apod. – a to jak jejich odůvodnění, tak i jejich výroky, nemusí nutně založit nezákonnost a nepoužitelnost těmito (operativně-pátracími) prostředky zajišťných důkazů. Uvedený požadavek na formálně-materiální přístup k posuzování důvodnosti vydání příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu plyne z celé řady judikatorních rozhodnutí Ústavního soudu ČR (zejména nálezu pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 47/2013 a rozhodnutí vydaných ve věcech vedených pod sp. zn. III. ÚS 231/2005, sp. zn. II. ÚS 907/2013, sp. zn. III. ÚS 2165/2013, sp. zn. III. ÚS 2667/2013 a sp. zn. IV. ÚS 17/2021), i z několika rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (například z rozhodnutí sp. zn. 6 Tz 3/2017, 4 Pzo 4/2016, 4 Pzo 5/2015 a 4 Pzo 15/2016, v nichž byly dílčí nedostatky v obsahových náležitostech příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu překonány odkazem na obsah návrhu státního zástupce nebo na charakter a povahu šetřené trestné činnosti, stejně jako z rozhodnutí sp. zn. 7 Tdo 1514/2016, podle něž „...v případě námitek nedostatečného odůvodnění příkazu k odposlechu, soud při posuzování otázky zákonnosti odposlechu nemůže sklouznout k přepjatému formalizmu a posuzovat zákonnost nařízení odposlechu pouze podle obsahu jeho odůvodnění, aniž by při pochybnostech přihlédl také k indiciím nebo skutečnostem vyplývajícím z obsahu spisu v době podání návrhu státního zástupce na vydání příkazu k odposlechu...“). Stejně tak se k dané otázce vyjádřilo usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR vydané pod sp. zn. 15 Tdo 510/2013 (to se zabývalo nedostatky v příkazu k domovní prohlídce a k možnostem jejich dodatečného odstranění v průběhu trestního řízení, a to např. i výslechem osob, které úkon provedly, v postavení svědků, ale je plně aplikovatelné i na jiné typy soudních příkazů, což konstatoval i Nejvyšší soud ČR, například v rozhodnutí sp. zn. 4 Pzo 15/2016).

Judikatura Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR vztahující se k dané problematice je shrnuta v usnesení Ústavního soudu ČR vydaném ve věci vedené pod sp. zn. I. ÚS 1694/2017 (v něm Ústavní soud shrnul, že „...k posouzení odůvodnění příkazu povolujícího zásah do soukromí – např. odposlech či domovní prohlídka – nemají české soudy přistupovat ryze formálně, nýbrž mají aplikovat formálně-materiální přístup, tedy zkoumat ve světle testu účinnosti

trojí kontroly existenci materiálních důvodů pro nařízení předmětného opatření, které lze dovodit nejen z kontextu celého odůvodnění příkazu, ale i ze spisového materiálu a z okolností případu...“). Příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnických stanic užívaných obžalovanými Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA vydané v původním společném trestním řízení, z něhož byla následně vyloučena nyní projednávaná trestní věc, splňovaly všechny zákonem požadované formální náležitosti, a byly splněny všechny zákonné předpoklady a věcné důvody pro jejich vydání, jak vyplývá z výše uvedeného. Jejich vydání po věcné stránce nebránila ani zásada subsidiarity užití odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Náležitě v nich byla shrnuta také prověřovaná trestná činnost, skutečnosti opodstatňující podezření, že se na ní podílí obžalovaní Mgr. J. N. a Mgr. R. B., účel nařizovaných odposlechů jejich telefonických hovorů, stejně jako důvody toho proč tohoto účelu nelze dosáhnout jiným způsobem nebo jen s velkými obtížemi a s rizikem zmaření účelu běžícího trestního řízení a ztráty podstatných důkazů. Rozhodně není pravdou, jak tvrdila obhajoba, že v posuzovaném případě šlo o jakési „rybaření“ ze strany policejních orgánů a státních zástupců, kteří neměli žádné poznatky o jakékoli trestné činnosti a v podstatě podvodně vylákávali na soudu příkazy k odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu, aby teprve na jejich základ zkonstruovali nějakou trestnou činnost, a že soudy bez jakéhokoliv věcného podkladu požadované odposlechy nařizovaly a do vydávaných příkazů k jejich provádění mechanicky přebíraly jejich tvrzení. Viděno prizmatem doby, kdy byly dané příkazy vydány, splňovaly všechny požadavky kladené na úkony tohoto typu. V té době byla aplikační praxe taková, že příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu byly vydávány v rámci tzv. dosahu pohotovostních soudců pro přípravné řízení, a již jen proto se mělo za to, že by měly být v zásadě stručné a měly by obsahovat jen základní informace, nadto tyto dokumenty podléhaly režimu utajení, což zásadně ztěžovalo práci soudců při jejich koncepci v elektronické podobě, a kvalita (obsahová preciznost) jejich odůvodnění byla ovlivněna též pokročilostí stadia trestního řízení, v němž byly vyhotovovány, takže pokud byly vydávány na samém počátku celého trestního řízení, byly z povahy věci poznatky získané z trestních oznámení a vlastní operativně-pátrací činnosti policejních orgánů často mlhavé, nejasné, a měly být teprve dalšími úkony trestního řízení prověřeny. Teprve postupem doby – počínaje rokem 2015 – se judikaturou zvyšovaly nároky na odůvodnění daných příkazů. Z pohledu této judikatury lze považovat určité pasáže odůvodnění příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu na účastnických stanicích užívaných obžalovanými Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA za poněkud obecně formulované a není v nich příliš rozvedena role obžalované Mgr. J. N. v prověřované trestné činnosti, a to zejména ve srovnání s tím jakou pozornost věnují rozboru podílu dalších osob na ní. V potaz je však na místě vzít to, že ony příkazy se vztahují k celkem sedmi telefonním číslům šesti osob, vydány byly z podnětu podstatně rozsáhlejších návrhů státního zástupce a to co není v konkrétech zachyceno v jejich odůvodněních bylo zdokumentováno v spisovém materiálu, z něhož vycházely. Z tohoto spisového materiálu je přitom celkem zřejmé, z jaké trestné činnosti byla obžalovaná Mgr. J. N. podezírána a jakým konkrétním jednáním se na ní měla podílet (jednalo se zejména o podezření z prozrazování utajovaných informací od tajných služeb, přičemž měla být – v policejní terminologii – tzv. stykovou osobou rozsáhlé skupiny osob okolo podezřelých I. R., JUDr. T. J., Mgr. Bc. D. M., P. O., JUDr. L. G., T. H., V. R., A. N., D. V. a dalších, a měla se tak účastnit na organizované zločinecké skupině dopouštějící se rozsáhlé trestné činnosti, zvláště pak té týkající se zadávání veřejných zakázek). Poznatky získané prověřováním dané trestné činnosti před vydáním příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu na účastnické stanici užívané obžalovanou Mgr. J. N. – ale i na účastnické stanici užívané obžalovaným Mgr. R. B. MBA – tedy z hlediska materiálního postačovaly k vydání příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jmenovaných soudkyní Okresního soudu v Ostravě i následných příkazů k prodloužení doby trvání odposlechu a záznamu daného telekomunikačního provozu vydaných soudkyní Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 5 Nt 857/2012 (V 62-2/2012) ze dne 4. ledna 2013 a sp. zn. 5 Nt 820/2013 (V 24-2/2013) ze dne 3. května 2013. V případě posledně uvedených příkazů to platí tím spíše, že v mezidobí byly získány další poznatky opodstatňující jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

vydání. Soud prvního stupně v původním hlavním líčení posuzoval dané příkazy z ryze formálního hlediska – a i to způsobem, který nebyl věcně obhájitelný – a vůbec se nezabýval všemi podstatnými souvislostmi případu. V prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci pak daným příkazům vytkl – v obecné rovině – především formální nedostatečnost jejich odůvodnění, aniž by zkoumal příslušný spisový materiál a skutečnosti z něj vyplývající, a zcela pominul materiální hledisko jejich přezkumu, takže se fakticky vůbec nezabýval tím, zda skutečnosti známé v době jejich vydání opodstatňovaly jejich vydání, a v tom pochybil. Městský soud v Praze přitom ve svém prvním rozhodnutí vydaném v této trestní věci shledal – jak je patrné z výše uvedeného – že dané příkazy z hlediska materiálně-formálního ob stojí. Určité nedostatky jejich odůvodnění, především ohledně podílu obžalované Mgr. J. N. na prověřované trestné činnosti, bylo třeba posuzovat v kontextu všech doposud zjištěných skutkových okolností, a při materiálním přezkumu – odhlížeje od formálních nedostatků – bylo nutné vzít v potaz nejen skutečnosti uvedené v jejich odůvodnění, v návrzích státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci na jejich vydání a v podnětech policejního orgánu k jejich vydání (tedy provést tzv. test účinnosti trojí kontroly), jak to učinil soud prvního stupně, ale vyjít také ze spisového materiálu a z dalších okolností případu (viz nálezný pléna Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 47/2013 ze dne 7. května 2014 a usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1694/2017 ze dne 19. září 2017), což soud prvního stupně v původním hlavním líčení neučinil. Právě takový přístup přitom aproboval i Evropský soud pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 14. ledna 2016 ve věci M. a M. proti České republice, č. stížnosti 52028/13, a rozsudek ze dne 14. ledna 2016 ve věci D. proti České republice, č. stížnosti 21381/11).

- [15.] Soud prvního stupně v původním hlavním líčení a v prvním rozsudku rovněž pochybil v tom, že s dovozenou nezákonností daných příkazů – příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu na účastnických stanicích užívaných obžalovanými Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA a příkazů k prodloužení doby jejich trvání – bez dalšího spojil nepoužitelnost na jejich základě získaných záznamů odposlechnutého telekomunikačního provozu v procesu dokazování. Ani to totiž neodpovídalo platné právní úpravě. Soudy rozhodující ve věci samé se pochopitelně musí zabývat použitelností jednotlivých důkazních prostředků, záznamy telekomunikačního provozu nevyjímaje, a v té souvislosti musí také zkoumat jejich relevanci k projednávané věci a pro vlastní meritorní rozhodnutí, jejich pravdivost a věrohodnost, ale též jejich zákonnost. Zákonnost důkazu lze přitom zkoumat z více hledisek, především pak z hlediska toho, zda byl opatřen z pramene stanoveného zákonem, procesním subjektem k tomu oprávněným, zda byl opatřen a proveden v tom procesním stadiu, v němž je to přípustné, zda se týká předmětu dokazování a zda byl opatřen a proveden způsobem stanoveným zákonem. V tomto kontextu je na místě posuzovat – mimo jiné – i to, zda nedošlo k porušení předpisů o dokazování v trestním řízení a zda jejich případné porušení má vliv na použitelnost důkazu vyplývajícího z opatřeného důkazního prostředku. Takové porušení předpisů o dokazování může – ale nemusí – vést až k neúčinnosti či nepoužitelnosti důkazu. Trestní řád přitom jen výjimečně stanoví, že určitý důkaz je absolutně nepoužitelný. Tak je tomu zejména v případech, na něž pamatuje § 89 odst. 3 trestního řádu, jenž zakazuje použít důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení. Jinak trestní řád přikládá zvláštní význam rozlišení případů porušení předpisů o dokazování a specificky procesních vad spojených s opatřováním a prováděním důkazů na ty „podstatné“ či „závažné“ a „nepodstatné“ – viz například § 188 odst. 1 písm. e) a § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu – a ve vazbě na to se dovozuje, že jen s těmi „podstatnými“ či „závažnými“ je možno spojovat relativní či absolutní neúčinnost důkazů, resp. jejich procesní nepoužitelnost. Jde-li pak o posouzení zákonnosti úkonů vedoucích k opatření důkazů je na místě vzít v potaz jejich odůvodnění, je-li k dispozici, avšak nelze se omezit pouze na jeho přezkum. Kontinentální trestní řízení totiž vychází z formálně-materiální povahy důkazů a zpravidla jen takové vady úkonů směřujících k jejich opatření, které porušují právo na spravedlivý proces, vedou k jejich nepoužitelnosti. Tak je tomu proto, že zásada volného hodnocení důkazů orgánům činným v trestním řízení ukládá, aby bylo k vadám řízení přistupováno diferencovaně – materiálně. Trestní řád sice pro některé důkazy

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

zakotvuje zvláštní podmínky jejich opatření a provedení, ale s jejich nesplněním zpravidla výslovně nespojuje důsledek v podobě jejich neplatnosti či neúčinnosti. Stanoví tak pouze tehdy, když by provedení důkazu způsobilo státu nebo osobě, proti níž se řízení vede, vážnou škodu nebo ohrozilo jiné státem uznané zájmy, nebo v případě nesplnění kogentních procesních podmínek, za kterých má být důkaz proveden. Ve vztahu k odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu z uvedeného vyplývá, že případná neúplná či nedostatečná odůvodnění příkazů k nim, která nesplňují všechny požadavky uvedené v § 88 odst. 1 a 2 trestního řádu, nemusí bez dalšího založit nepoužitelnost záznamů opatřených na jejich podkladě, pokud je zjevné, že ve věci byly splněny materiální podmínky pro jejich vydání, jako tomu bylo v nyní projednávané trestní věci. Jinými slovy řečeno, je-li porušení zákona spatřováno jen ve formální nedostatečnosti odůvodnění příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, neznamená to nepoužitelnost následně získaných záznamů. Stejně tak to neznamená, že na prvotní příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nemohou navazovat další úkony, zvláště pak prodloužení doby jeho trvání, které je třeba posuzovat samostatně, a to i z hlediska toho, zda také trpí určitými nedostatky. I když to obhajoba v nyní projednávané trestní věci v návaznosti na tvrzenou nepoužitelnost odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu nenamítala, je možno zmínit, že ani další úkony navazující na odhalení učiněná díky sledování telekomunikačního provozu mezi podezřelými osobami, by nebyly kontaminovány případnou nezákonností získaných záznamů uvedeného telekomunikačního provozu. Městský soud v Praze má totiž za to – a vyjádřil to již ve svém prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci – že ani za takové situace by se nedalo dovolávat doktríny „plodů z otráveného stromu“, která nebyla převzata do českého trestního řízení a je vlastní prostředím *common law* (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 Tz 3/2017 ze dne 7. června 2017 a usnesení téhož soudu sp. zn. 6 Tdo 84/2013 ze dne 22. května 2013, sp. zn. 11 Tdo 122/2015 ze dne 24. června 2015 a sp. zn. 5 Tdo 1559/2018 ze dne 30. června 2020, jakož i nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 2260/2010 ze dne 8. března 2012, sp. zn. I. ÚS 1677/2013 ze dne 23. října 2014 a sp. zn. III. ÚS 1701/2014 ze dne 27. srpna 2015). V našem právním řádu se tak neuplatní závěr, že důsledkem vadného postupu orgánů činných v trestním řízení v procesu dokazování – výskytu nezákonného důkazu – je vždy absolutní neúčinnost a nepoužitelnost důkazů a že by takový nezákonný důkaz způsoboval také nepoužitelnost všech dalších od něj odvozených důkazů opatřených v navazujícím trestním řízení (zcela jednoznačně to bylo vyjádřeno např. v nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 2260/2010 ze dne 8. března 2012). Rovněž Evropský soud pro lidská práva se k dané doktríně staví kriticky a z jeho judikatury vyplývá povinnost zkoumat, zda užití důkazu, který byl pořízen v rozporu se zákonem, připravilo obviněného o právo na spravedlivý proces (srov. rozsudek ze dne 15. dubna 2015 ve věci *Dragojevič* proti Chorvatsku, č. stížnosti 22251/13). Nic takového přitom Městský soud v Praze v nyní projednávané trestní věci nezjistil, jak je zřejmé z výše uvedeného. Příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnických stanic užívaných obžalovanými Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA a příkazy k prodloužení doby jejich trvání figurující v této trestní věci byly věcně náležitě podloženy, poznatky získané před jejich vydáním prověřováním trestné činnosti, pro níž bylo zahájeno trestní řízení, opodstatňovaly jejich vydání a záznamy odposlechnutých telefonických hovorů získané na jejich podkladě byly – a doposud jsou – procesně použitelné. Pokud jimi soud prvního stupně neprovedl v původním hlavním líčení důkaz a při hodnocení důkazů nechal při vynášení prvního rozsudku v této trestní věci v potaz skutečnosti z nich vyplývající, pochybil.

- [16.] Dané příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu byly v mezidobí přezkoumávány dvakrát také Nejvyšším soudem ČR. V obou případech se tak stalo v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 35/2014, poprvé z podnětu návrhu Mgr. J. N. na přezkoumání jejich zákonnosti v zvláštním řízení podle oddílu sedmého hlavy dvacáté části třetí trestního řádu, podruhé z podnětu dovolání podaného v uvedené trestní věci proti meritorním rozhodnutím v ní vyneseným. V prvním případě jejich přezkoumání vyústilo do usnesení Nejvyššího

soudu ČR sp. zn. 4 Pzo 9/2019 ze dne 27. května 2020, jímž bylo podle § 314m odst. 1 trestního řádu rozhodnuto, že příkazem k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu sp. zn. 0 Nt 5908/2012/V (V 269/2012) ze dne 5. září 2012 vydaným soudkyní Okresního soudu v Ostravě a příkazy k prodloužení doby trvání odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu sp. zn. 5 Nt 857/2012 (V 62-2/2012) ze dne 4. ledna 2013 a sp. zn. 5 Nt 820/2013 (V 24-2/2013) ze dne 3. května 2013 vydanými soudkyní Krajského soudu v Ostravě byl porušen zákon. V druhém případě Nejvyšší soud ČR v usnesení č.j. 5 Tdo 1416/2019-6343 ze dne 26. května 2021 shledal jejich vydání věcně opodstatněným a záznamy telekomunikačního provozu na jejich základě získané procesně použitelnými k důkazu. Městský soud v Praze přitom již ve svém prvním rozhodnutí vydaném v této trestní věci ve vztahu k nim dospěl ke stejným závěrům jako Nejvyšší soud ČR v druhém z uvedených rozhodnutí, tedy v usnesení č.j. 5 Tdo 1416/2019-6343 ze dne 26.5.2021. K prvnímu z uvedených rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR – k usnesení sp. zn. 4 Pzo 9/2019 ze dne 27. května 2020 – je na místě připomenout, že patří mezi rozhodnutí deklaratorní, která nemají – a nemohou mít – přímý vliv na rozhodnutí ve věci samé ani přímý dopad do řízení ve věci samé. Tato rozhodnutí sama o sobě a výsledky přezkumu do nich promítnuté plní podle záměru zákonodárce i následně vyvinuté judikatury jinou roli mají být zárukou toho, že při ingerenci do ústavních práv občana bude zasahováno jen v nejnútnejší míře, vést orgány činné v trestním řízení k důslednému dodržování zákona a k jisté zdrženlivosti při rozhodování o nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, umožnit Nejvyššímu soudu ČR sjednocovat judikaturu soudů nižších stupňů a poskytnout odposlechnuté osobě podklad pro zadostiučinění za případně vzniklou nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb. Rozhodně jimi není řešena otázka použitelnosti záznamů o telekomunikačním provozu v procesu dokazování. Činit konečný závěr o tom, zda pořizené záznamy telekomunikačního provozu jsou zákonné a použitelné v dokazování, a případně je následně hodnotit společně s dalšími opatřenými důkazy, je výhradním právem soudů, které rozhodují v meritu věci, tedy ve svém výsledku o tom, zda došlo ke stíhanému skutku, zda se jedná o trestný čin a kdo ho spáchal (srov. usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 907/2013 ze dne 27. srpna 2013, sp. zn. I. ÚS 1694/2017 ze dne 4. září 2017 a sp. zn. IV. ÚS 17/2021 ze dne 23. února 2021, usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 993/2012 ze dne 11. prosince 2012, rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 Tz 3/2017 ze dne 7. června 2017 a další). Nejvyšší soud ČR v uvedeném přezkumném rozhodnutí – v usnesení sp. zn. 4 Pzo 9/2019 ze dne 27. května 2020 – shledal porušení zákona při vydání daného příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu účastnické stanice užívané Mgr. J. N. z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění, specificky pak s ohledem na nedostatečně specifikovanou roli obžalované Mgr. J. N. v prověřované trestné činnosti. V té souvislosti konstatoval, že z hlediska formálního pedmětný příkaz splňoval požadavky na zákonné náležitosti, vytkl mu však způsob a míru naplnění některých z nich. Nahlížel na něj přitom optikou roku 2020 využívaje k tomu vlastní relativně rozvinutou judikaturu datovanou vesměs do období následujícího po jeho vydání a držel se jeho textu, aniž by zkoumal spisový materiál, s nímž pracovala soudkyně, která ho vydala. Tento spisový materiál v jeho celku neměl ani k dispozici a nevzal z něj v potaz některé významné skutečnosti, zvláště pak ty vyplývající z předchozích odposlechlů telekomunikačního provozu a z tzv. prostorových odposlechlů z xxx. Zároveň vyvodil – bez bližšího rozvedení – porušení zákona i v případě dalších navazujících příkazů o prodloužení doby trvání odposlechlů, aniž by tyto věcně přezkoumával. K procesní použitelnosti – případně nepoužitelnosti – získaných záznamů odposlechnutého telekomunikačního provozu se nijak nevyjádřil. To naopak učinil ve svém usnesení č.j. 5 Tdo 1416/2019-6343 ze dne 26. května 2021 vydaném z podnětu dovolání podaných ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 3 T 35/2014. V pozici dovolacího soudu předně dal najevo poněkud odlišný názor na otázku, zda skutečně je v daném případě odůvodnění zmíněných příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu natolik excesivní z řádné praxe, že již jen zmíněnými nedostatky v pregnantnosti jejich odůvodnění došlo k porušení zákona. Především ale zdůraznil, že při rozhodování ve věci samé byl povinen zkoumat uvedené příkazy nejen z

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

hlediska formálního, jak to učinil ve svém usnesení sp. zn. 4 Pzo 9/2019 ze dne 27. května 2020, ale zejména z hlediska materiálního, jak vyplývá z ustálené judikatury. V této souvislosti připomněl, že je opakovaně a ustáleně judikováno, že formální nedostatky příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, jakož i příkazů k domovním prohlídkám, prohlídkám jiných prostor apod., nemusí nutně založit nezákonnost a nepoužitelnost těmito operativně-pátracími prostředky zajišťných důkazů.

Sám pak shledal, že poznatky získané prověřováním trestné činnosti, pro níž bylo v daném případě náležitě zahájeno trestní řízení, postačovaly z hlediska materiálního k vydání daných příkazů k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, a to jak původního vydaného soudkyní Okresního soudu v Ostravě dne 5. září 2012, tak pozdějších k prodloužení doby trvání odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydaných soudkyní Krajského soudu v Ostravě dne 4. ledna 2013 a dne 3. května 2013, stejně jako to, že záznamy odposlechnutého telekomunikačního provozu získané na podkladě daných příkazů byly procesně použitelné v dokazování. Při hodnocení provedených důkazů tedy podle něj bylo na místě vzít v potaz skutečnosti z nich vyplývající, neboť vady procesního postupu při vydání příkazů k jejich pořízení v přípravném řízení, které byly shledány jeho usnesením sp. zn. 4 Pzo 3/2014 ze dne 10. listopadu 2015, nebyly vadami podstatnými, tedy takového rázu, pro které by pořízené odposlechy a záznamy nemohly obstát optikou práva na spravedlivý proces a ochrany listovního tajemství (resp. dopravované zprávy) ve smyslu článku 13 Listiny základních práv a svobod, tzn. pro které by byly absolutně neúčinné. V mezidobí – až do současné doby – nevyšlo najevo nic co by mohlo zvrátit tyto závěry Nejvyššího soudu ČR – plně odpovídající závěrům Městského soudu v Praze vyjádřeným v jeho prvním rozhodnutí vyneseném v této trestní věci – a v konfrontaci s nimi nemohly obstát námitky obhajoby proti provedení důkazu oněmi záznamy odposlechnutého telekomunikačního provozu soudem prvního stupně v hlavním líčení provedeném po zrušení prvního rozsudku vyneseného v této trestní věci, zopakované obžalovanými v odvoláních proti nyní napadenému – v pořadí druhému – rozsudku.

[17.] Soud prvního stupně shledal v původním hlavním líčení a v prvním vyneseném rozsudku procesně nepoužitelnými důkazy v nyní projednávané trestní věci rovněž zvukové záznamy z provedeného sledování prostor restaurace Vojanův dvůr na Malé Straně v Praze dne 29. ledna 2013 a ani to nemohlo obstát. V prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci odůvodnil své odmítnutí provést jimi důkaz pouhým konstatováním, že ohledně tohoto svého závěru poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1634/2014 ze dne 12. listopadu 2014, s jehož závěry se zcela ztotožnil. Toto „odůvodnění“ jejich procesní nepoužitelnosti a odmítnutí provést jimi důkaz bylo zcela nepřezkoumatelné. Nehledě na skutečnost, že soud prvního stupně měl zřejmě na mysli rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 1638/2014 – soudě tak alespoň z protokolu o hlavním líčení – nebylo z jeho vyjádření zřejmé jaký vztah má mít toto rozhodnutí k nyní projednávané trestní věci a co z tohoto rozhodnutí považoval za podstatné pro tuto trestní věc, stejně jako z něj nebylo patrné, jakými úvahami se řídil při odmítnutí provést důkaz danými zvukovými záznamy z provedeného sledování. K sledování daného prostoru – prostoru restaurace Vojanův dvůr na Malé Straně v Praze – bylo přistoupeno na základě toho, že z odposlechů telekomunikačního provozu vyplynulo, že se v něm inkriminovaného dne – tedy dne 29. ledna 2013 – měly setkat osoby podezřelé z tehdy prověřované trestné činnosti. Odůvodnění tohoto kroku bylo dostatečně konkrétní a věcně zahrnovalo skutečnosti opodstatňující podle platné právní úpravy jeho uskutečnění. Učinil ho oprávněný subjekt. Městský soud v Praze na něm tedy již ve svém prvním rozhodnutí v této trestní věci neshledal nic nezákonného a neidentifikoval žádnou skutečnost, která by činila nepřijatelným důkazem zvukový záznam z tohoto sledování.

[18.] Soud prvního stupně v původním hlavním líčení pochybil nejen v tom, že označil dané záznamy z odposlechnutého telekomunikačního provozu a dané záznamy ze sledování prostor restaurace Vojanův dvůr za procesně nepoužitelné a neprovedl jimi důkaz, ale i v tom, že neumožnil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

konfrontaci slyšených osob s jejich obsahem, resp. se skutečnostmi z nich vyplývajícími. Zároveň slyšené osoby náležitě nekonfrontoval se skutečnostmi vyplývajícími z dalších důkazů, jejichž použitelnost nebyla zpochybněna. Tak také sice – mimo jiné – zaznamenal, že některé slyšené osoby k témuž uvedly něco jiného ve svých výpovědích a ve svých veřejných projevech, zachycených na zajištěných záznamech průběhu parlamentních diskusí a v zadokumentovaných mediálních vyjádřeních, ale v procesu dokazování na to nijak nereagoval a nijak se s tím nevypořádal ani při hodnocení provedených důkazů při vynášení prvního rozsudku v této trestní věci. Do části odůvodnění prvního rozsudku vyneseno v této trestní věci, která měla být věnována hodnocení provedených důkazů, fakticky převzal výčet důkazů a rámcové shrnutí jejich obsahu z jeho uvozuující části, aniž by rozvedl své hodnotící úvahy ve vztahu k nim. Zcela pak pominul vyhodnotit provedené důkazy v jejich vzájemných souvislostech. Nadto v prvním vneseném rozsudku srozumitelně neshrнул ani svá rozhodná skutková zjištění.

- [19.] Obžalované Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA soud prvního stupně prvním rozsudkem vneseným v této trestní věci zprostil obžaloby s argumentem, že nebylo prokázáno, že se stal stíhaný skutek. To, v čem podle obžaloby stíhaný skutek spočíval, je shrnuto výše. Na počátku rozhodných skutkových okolností případu bylo předloženo vládní návrhu zákona o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů – tzv. vládního stabilizačního daňového balíčku – do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. K tomu došlo dne 6. září 2012. Následně s jednáním o něm vláda ČR spojila žádost o vyslovení důvěry a k finálnímu hlasování o něm v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky došlo dne 7. listopadu 2012. Téhož dne – krátce před tím – se poslaneckých mandátů vzdali tehdejší poslanci za vládní Občanskou demokratickou stranu Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š., kteří byli proti přijetí daného vládního daňového balíčku a dávali to také najevo při jeho projednání. V bezprostřední časové návaznosti na to Ing. I. F. a Bc. M. Š. – a také Ing. L. A. blízký Bc. P. T. – získali členství v orgánech – představenstvech a dozorčích radách – a v managementu několika obchodních společností, v nichž byla majoritním akcionářem Česká republika. Dne 20. prosince 2012 se tak Bc. M. Š. stal členem dozorčí rady obchodní společnosti ČEPRO a.s. a následně dne 31. ledna 2013 jejím předsedou, dne 11. ledna 2013 byl Ing. I. F. zvolen členem představenstva obchodní společnosti Český Aeroholding a.s., dne 11. ledna 2013 místopředsedou představenstva této společnosti a dne 11. ledna 2013 se v této obchodní společnosti stal vrchním ředitelem pro strategii a rozvoj, a dne 25. ledna 2013 byl Ing. L. A. zvolen členem dozorčí rady obchodní společnosti České dráhy a.s. a dne 14. března 2013 jejím předsedou. Kroky směřující k jejich ustanovení do těchto funkcí započaly již v první polovině listopadu roku 2012 a jejich provedení zajistil tehdejší ministr financí Ing. Miroslav Kalousek, v případě Bc. M. Š. aniž by vzal v potaz to, že existovala zákonná překážka pro jeho ustanovení do dané funkce. Tyto výchozí skutkové okolnosti případu – tzv. kauzy trafik, která přispěla v roce 2013 k pádu vlády RNDr. P. N. – byly zmapovány příslušnou listinnou dokumentací, jejíž obsah soud prvního stupně shrnul již v prvním rozsudku vneseném v této trestní věci. Ve shodě s ním se k nim vyjádřily všechny slyšené osoby a nijak je nerozpороvali ani obžalovaní Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA. Podstatou toho co jim bylo – a doposud je – kladeno za vinu podanou obžalobou byla dohoda s uvedenými poslanci – Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. – na tom, že se vzdají poslaneckých mandátů a nechají projít daný daňový balíček v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR a že ve vazbě na to získají sami nebo jimi určené osoby členství v orgánech, případně i v managementu, určitých obchodních společností, v nichž je majoritním akcionářem Česká republika, nebo v určitých státních orgánech. Na místě tedy bylo soustředit se v procesu dokazování a hodnocení provedených důkazů na to jestli existovala spojitost mezi vzdáním se poslaneckých mandátů uvedenými poslanci a obsazením uvedených funkcí, ať už jimi samotnými nebo osobami jim blízkými, a jestli došlo k oné dohodě mezi jmenovanými o takovém obsazení uvedených funkcí recipročně za vzdání se poslaneckých mandátů. Při posuzování těchto otázek bylo na místě vyjít nejen z výpovědí slyšených osob,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

jak učinil soud prvního stupně v původním hlavním líčení, ale i ze skutečností vyplývajících z ostatních provedených důkazů, mezi nimi z dokumentace k mediálním projevům některých osob figurujících v tomto případě, ze záznamů parlamentních rozprav k danému případu a z výstupů sledování určitých osob a prostor, které soud prvního stupně při vynášení prvního rozsudku ve svých hodnotících úvahách zcela pomínil, stejně jako nevěnoval žádnou pozornost časovému sledu jednotlivých událostí patřících do skutkového rámce posuzovaného případu. Přitom o oné dohodě nebo o jejích dílčích aspektech byla řeč nejen během soukromých schůzek, jejichž účastníci byli během nich sledováni (srov. např. protokol o sledování na č.l. 5287-5297 trestního spisu a v něm zachycené vyjádření Bc. P. T. k ní), ale i veřejně v různých médiích a během parlamentních rozprav (viz vyjádření k ní poslanců a členů vlády zadokumentovaná např. na č.l. 3846-3855, č.l. 5178-5180, č.l. 5219-5223, č.l. 5226-5227, č.l. 5237-5228, č.l. 5312 a č.l. 8322-8326 trestního spisu). Tak tehdejší vicepremiérka Mgr. Karolina Peake sdělila, že na jednání vlády dne 25. listopadu 2012 odmítla plán na naplnění dohody, aby tři bývalí poslanci ODS Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š., kteří umožnili zachování kabinetu RNDr. P. N., dostali za odměnu posty v podnicích s podílem státu (č.l. 5178-5179 trestního spisu), tehdejší předsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky Miroslava Němcová se dne 6. února 2013 veřejně omluvila za odměnění rebelujících poslanců ODS Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. lukrativními posty ve státní správě a podnicích se státní účastí na základě dohody RNDr. P. N. s nimi (č.l. 5312 trestního spisu) a tehdejší ministr zahraničí Karel Schwarzenberg v prosinci roku 2012 a lednu roku 2013 veřejně potvrdil, že vláda uchystala tzv. trafiky pro rebelující poslance ODS Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. za jejich odchod ze sněmovny před schvalováním daňového balíčku a přiznal, že se jednalo o uplácení (č.l. 5219-5221, 5226-5227 a 5237 trestního spisu). Daná dohoda byla také předmětem jednání na několika schůzích Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a na schůzi konané dne 14. června 2013 vystoupil i obžalovaný RNDr. P. N. coby tehdejší předseda Vlády ČR a hájil jí jako „obvyklou politickou dohodu“, přičemž vyslovil nesouhlas s jejím kriminalizováním (označil jí za standardní akt pro případ, že se poslanec zachová ke straně loajálně, když například odmítne svým hlasováním způsobit pád vlády, viz č.l. 8322-8326 trestního spisu). Soud prvního stupně v prvním rozsudku vyneseném v této trestní věci uvedené zaznamenal, ale ve svých úvahách a v rámci argumentace pro učiněné závěry to nevzal v potaz. Obžalovaný RNDr. P. N. – stejně jako obžalovaní Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA – ve svých výpovědích vyloučili sjednání oné dohody a senát soudu prvního stupně v původním složení s tvrzením – zjevně neodpovídajícím skutečnosti – že všichni slyšení svědci a všechny listinné důkazy potvrdili jejich obhajobu, shledal, že se nestal stíhaný skutek. To však v daném skutkovém a důkazním rámci nemohlo obstát.

- [20.] K právním aspektům posuzovaného případu Městský soud v Praze již ve svém prvním rozhodnutí vydaném v této trestní věci zdůraznil – s ohledem na argumentaci obhajoby, ale i soudu prvního stupně a obžaloby – že je právně nevýznamné, zda dohoda, na jejímž základě má někdo získat úplatek v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu má povahu otevřené – nijak neskrývané – „politické dohody“ nebo je vyústěním zákulisních – před veřejností utajených – jednání. Podstatné je, zda to co je dohodnuto – a případně následně realizováno – naplňuje znaky skutkové podstaty určitého trestného činu, v daném kontextu trestného činu podplácení. Trestněprávně postižitelné korupční jednání přitom může spočívat – jak v tomto kontextu připomenul Městský soud v Praze již ve svém prvním rozhodnutí v této trestní věci – i v nabídce a přijetí určité funkce za určitý způsob hlasování v zákonodárných orgánech, případně za vzdání se mandátu v nich. Výhoda v podobě získání určité funkce, resp. výhody spojené s jejím výkonem, mohou totiž mít povahu úplatku ve smyslu § 332 trestního zákoníku a složení zastupitelského orgánu v prostředí volné soutěže různých politických subjektů a osob za ně kandidujících a hlasování v nich může představovat věc obecného zájmu ve smyslu § 332 odst. 1 alinea 1 trestního zákoníku. Úplatek totiž nemusí spočívat jen v penězi vyčíslitelném plnění, ale i v jakémkoliv jiném plnění nebo výhodě, pokud je přislíbena, nabídnuta nebo poskytnuta v souvislosti s určitou záležitostí obecného zájmu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

příčemž takovou záležitostí může být i působení v zastupitelských orgánech a hlasování v nich. Úplatek tedy může spočívat i v nabídce určitého plnění, funkce nebo jiné výhody v zájmu docílení vzdání se již získaného poslaneckého mandátu. Tyto kroky totiž mohou ovlivnit výsledek rozhodování v zastupitelských orgánech a mají povahu trestněprávně postižitelných korupčních jednání v politické sféře, k jejichž trestněprávnímu postihu je Česká republika vázána rovněž mezinárodními úmluvami, jejichž signatářem je (zvláště pak trestněprávní úmluvy proti korupci uzavřené na půdě Rady Evropy, úmluvy o boji proti korupci vztahující se k úředníkům Evropských společenství a úředníkům členských zemí Evropské unie, úmluvy OSN proti korupci a úmluvy OECD o boji proti podplácení zahraničních veřejných činitelů v mezinárodních podnikatelských transakcích). Kriminalizovány jsou přitom také v zahraničí, jak je v trestním spise doloženo rozsudky italských, amerických a španělských soudů.

- [21.] Celkově vzato tedy nebylo možné dokazování provedené v původním hlavním líčení v této trestní věci považovat za úplné a způsob vypořádání se s provedenými důkazy i s platnou právní úpravou soudem prvního stupně za zákonný. Za tohoto stavu byl první rozsudek vynesený v této trestní věci zrušen postupem podle § 258 odst. 1 písm. a), b) a c) trestního řádu a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Na místě přitom bylo soustředit se na to co bylo předmětem trestního stíhání obžalovaných Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA, tedy na okolnosti, za nichž byl v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky v roce 2012 projednáván vládní návrh zákona o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů, za nichž se tři bývalí poslanci Občanské demokratické strany Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. vzdali poslaneckého mandátu a za nichž oni sami nebo osoby jim blízké následně získali funkce v určitých obchodních společnostech, jejichž majoritním akcionářem je Česká republika. Na soudu prvního stupně přitom bylo, aby provedl důkaz získanými záznamy odposlechů telekomunikačního provozu a zvukovými záznamy z provedeného prostorového sledování a umožnil konfrontovat s nimi některé slyšené osoby, případně doplnil dokazování i v dalších potřebných směrech, znovu zhodnotil provedené důkazy, nově posoudil právní kvalifikaci zjištěného skutkového stavu a ve věci znovu rozhodnul.
- [22.] V navazujícím řízení jednal a rozhodl ve věci soud prvního stupně v jiném složení senátu, neboť původní předsedkyně senátu ukončila své působení ve funkci soudkyně a nahradila jí nová předsedkyně senátu určená podle rozvrhu práce. Za této situace bylo provedeno nové hlavní líčení, v němž se soud prvního stupně vyvaroval pochybení, jimiž bylo zatíženo to původní, otevřel prostor pro širokou důkazní aktivitu procesních stran, dokazování soustředil na to co bylo předmětem trestního stíhání v této trestní věci ale i na širší souvislosti posuzovaného případu, provedené důkazy náležitě vyhodnotil, v rámci hodnocení provedených důkazů se vypořádal se všemi aspekty obhajoby obžalovaných a ve věci nově rozhodl nyní napadeným – v pořadí druhým – rozsudkem.
- [23.] Samotná odvolání podaná obžalovanými RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA v zásadě pouze opakují skutečnosti, jimiž argumentovali již v řízení před soudem prvního stupně, a ten se s nimi náležitě vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku. V tomto směru mu nelze nic vytknout. Naopak, Městský soud v Praze se plně ztotožnil s jeho hodnotícími úvahami a v rámci nich i s tím jak reagoval na jednotlivé aspekty obhajoby obžalovaných. Soud prvního stupně zaznamenal i určité rozpory mezi jednotlivými důkazy a skupinami důkazů – zvláště pak mezi výpověďmi některých slyšených osob na jedné straně a odposlechnutými telefonickými hovory, záznamy z provedeného sledování některých osob a jejich mediálními a parlamentními vyjádřeními na straně druhé – a s těmi se vypořádal plně v mezích zásady volného hodnocení důkazů. Není přitom pravda, že nevzal v potaz vyjádření některých slyšených osob korespondující obhajobě obžalovaných, jak tito namítali, ale daná vyjádření shledal nepravdivými, neboť nemohla obstát

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

v konfrontaci se skutečnostmi vyplývajících z jiných provedených důkazů, přičemž náležitě rozvedl také to, co nasvědčuje tomu, že právě tyto skutečnosti byly v procesu dokazování náležitě doloženy.

- [24.] Podstatou jednání, pro které byli obžalovaní RNDr. P. N., Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA postaveni před soud, byla nabídka výhod v podobě ustanovení do funkcí v orgánech – představenstvech a dozorčích radách – a v managementu několika společností s majoritní majetkovou účastí státu třem „rebelujícím“ poslancům za vládní Občanskou demokratickou stranu, konkrétně Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š., za učinění kroků umožňujících schválení zákona o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů – tzv. vládního stabilizačního daňového balíčku zákonů – v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky předloženého Vládou České republiky vedenou obžalovaným RNDr. P. N.. Současně jim bylo kladeno za vinu zajištění ustanovení Ing. I. F. a Bc. M. Š., jakož i Ing. L. A. blízkého Bc. P. T., do takových funkcí po schválení daného stabilizačního daňového balíčku zákonů poté co se jmenovaní vzdali svých poslaneckých mandátů..
- [25.] Obžalovaný RNDr. P. N. byl v inkriminované době předsedou Vlády České republiky a předsedou Občanské demokratické strany, obžalovaná Mgr. J. N., dříve N., xxx Sekce kabinetu předsedy vlády České republiky a Mgr. R. B. MBA xxx zemědělství, členem představenstva společnosti České dráhy a.s. a členem vedení Občanské demokratické strany. Daný vládní stabilizační daňový balíček byl do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky předložen dvakrát. Poprvé se tak stalo dne 16. srpna 2012, prošel Poslaneckou sněmovnou Parlamentu České republiky, ale byl zamítnut Senátem Parlamentu České republiky a následně – dne 5. září 2012 – pro něj nehlasovala potřebná většina všech poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. Znovu byl do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky předložen hned dne 6. září 2012, přičemž s jednáním o něm Vláda České republiky spojila žádost o vyslovení důvěry. K finálnímu hlasování o něm v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky došlo dne 7. listopadu 2012. Proti přijetí daného vládního stabilizačního daňového balíčku byli – mimo jiné – tři tehdejší poslanci za vládní Občanskou demokratickou stranu – jmenovaní Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. – a všichni to také dávali otevřeně najevo při jeho projednávání. Jejich hlasování proti němu mohlo zabránit jeho přijetí, ať už při jeho prvním projednání v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky nebo po jeho předpokládaném vrácení Senátem Parlamentu České republiky při jeho druhém projednání v ní. Otevřít cestu k jeho schválení v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky mohlo za této situace jak jejich hlasování pro něj, tak za určitých okolností jejich absence při hlasování o něm, stejně jako jejich vzdání se poslaneckých mandátů a hlasování jejich náhradníků pro něj. Předmětem jednání za tímto účelem s nimi vedených byly v průběhu doby všechny tyto alternativy, po kongresu Občanské demokratické strany bezprostředně předcházejícím hlasování o daném stabilizačním daňovém balíčku zákonů v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky pak již jen ona poslední z uvedených alternativ, a ta také byla realizována. Jmenovaní poslanci se vzdali svých poslaneckých mandátů ráno v den hlasování o něm a daný stabilizační daňový balíček zákonů prošel v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky i díky hlasům jejich náhradníků pro něj. V bezprostřední časové návaznosti na to Ing. I. F. a Bc. M. Š. – a také Ing. L. A. blízký Bc. P. T. – získali členství v orgánech – představenstvech a dozorčích radách – a v managementu několika společností, v nichž byla majoritním akcionářem Česká republika. Dne 20. prosince 2012 se tak Bc. M. Š. stal členem dozorčí rady společnosti ČEPRO a.s. a následně dne 31. ledna 2013 jejím předsedou, dne 11. ledna 2013 byl Ing. I. F. zvolen členem představenstva společnosti Český Aeroholding a.s. a vzápětí poté jeho místopředsedou, současně se v této společnosti stal vrchním ředitelem pro strategii a rozvoj, a dne 25. ledna 2013 byl Ing. L. A. zvolen členem dozorčí rady společnosti České dráhy a.s. a dne 14. března 2013 jejím předsedou. Kroky směřující k jejich ustanovení do těchto funkcí započaly již v první polovině listopadu roku 2012 a jejich provedení zajistil tehdejší ministr financí Ing. Miroslav Kalousek, v případě Bc. M. Š. aniž by vzal v potaz to, že existovala zákonná překážka pro jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

ustanovení do dané funkce. Tyto výchozí skutkové okolnosti případu jsou doloženy celou škálou provedených důkazů. Klíčový význam mezi nimi mají výpovědi slyšených osob a shromážděné rozsáhlé složky listinné dokumentace. V souladu s nimi vyznívají rovněž skutečnosti zdokumentované záznamy odposlechnutého telekomunikačního provozu. Žádná z uvedených skutkových okolností případu přitom nebyla nikým a ničím v procesu dokazování zpochybněna. Nijak je nerozporovali ani obžalovaní RNDr. P. N., Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA. Všichni naopak potvrdili, že v inkriminované době probíhala uvedená jednání a připustili i svůj podíl na nich, stejně jako to, že část z nich probíhala otevřeně, zvláště na půdě Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, a část kuloárově a ve své podstatě skrytě před veřejností. Důraz přitom položili na to, že obojí bylo politicky standardní a nijak se to nevymykalo tomu, jak bylo postupováno při probírání jiných politicky sporných témat. Ve shodě s nimi se k tomu vyjádřili slyšení poslanci působící v Parlamentu České republiky v inkriminované době. V tomto ohledu – v obecné rovině – nebyl důvod jim nevěřit, byť posuzovaný případ byl určitým způsobem specifický, a to zejména mírou konspirativnosti a užíváním šifrovaných telefonů. Po věcné stránce se nicméně obžalovaní RNDr. P. N., Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA rozešli v popisu rozhodných skutkových okolností případu s tím, co jim bylo kladeno za vinu, pouze ohledně toho, zda jimi byly jmenovaným třem „rebelujícím“ poslancům – Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. – a jim blízkým osobám nabídnuty určité funkce ve společnostech s majoritní majetkovou účastí státu nebo ve státních orgánech právě za umožnění přijetí daného stabilizačního daňového balíčku zákonů v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky a zda jednání o tom mezi nimi vyústila do dohody na tom, že jeho přijetí umožní vzdáním se poslaneckých mandátů a recipročně za to získají dané funkce. Obžalovaní RNDr. P. N., Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA vyloučili dohodu na tom s nimi před hlasováním o daném vládním stabilizačním daňovém balíčku zákonů v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky i jakýkoliv podíl na zajištění daných funkcí pro ně a pro osoby jim blízké, a to s tím, že to vůbec nebylo v jejich kompetenci. Na místě tedy bylo soustředit se v procesu dokazování a hodnocení provedených důkazů na to jestli existovala spojitost mezi vzdáním se poslaneckých mandátů uvedenými poslanci a obsazením uvedených funkcí, ať už jimi samotnými nebo osobami jim blízkými, a jestli došlo k oné dohodě mezi jmenovanými o takovém obsazení uvedených funkcí recipročně za vzdání se poslaneckých mandátů. To soud prvního stupně učinil a důvodně shledal na základě vyhodnocení provedených důkazů, že uvedená obhajoba obžalovaných nemohla obstát v konfrontaci se skutečnostmi vyplývajícími z ostatních provedených důkazů, mezi nimi pak zvláště ze zaznamenaných odposlechů telefonických hovorů, ze zajištěné komunikace prostřednictvím SMS zpráv, z výstupů sledování určitých osob a prostor, z ručně psaných poznámek zajištěných v bydlišti obžalované Mgr. J. N., z dokumentace k mediálním projevům některých osob figurujících v tomto případě a ze záznamů parlamentních rozprav k danému případu. Tyto důkazy – a z nich získané poznatky – měly – a doposud mají – stěžejní význam nejen samy o sobě, ale také při ověřování pravdivosti výpovědí obžalovaných a svědectví slyšených svědků. Soud prvního stupně k nim také v rámci svých hodnotících úvah takto přistoupil, na základě skutečností z nich vyplývajících zmapoval průběh oněch „intimních“ jednání – jak je charakterizovala obžalovaná Mgr. J. N. – mezi jmenovanými v dané záležitosti probíhajících souběžně s oficiálními otevřenými jednáními vedenými Z.S., identifikoval s čím během nich přicházely jejich účastníci, dokázal charakterizovat v jaké atmosféře, kdy a kde probíhala, specifikoval k jakým závěrům a dohodám vedla a kdy se tak stalo, stejně jako zachytil za jakých okolností a jakým způsobem došlo k naplnění dosažených dohod, jak se přitom angažovaly i další osoby, zvláště pak Miroslav Kalousek, v inkriminované době ministr financí a místopředseda strany TOP 09, Martin Kuba a P. Bendl, ministři průmyslu a zemědělství ve vládě obžalovaného RNDr. P. N. a členové vedení Občanské demokratické strany, a P. Ž. a D.B., xxx., a v čem se jmenovaní, ale i další slyšené osoby ve svých výpovědích odchýlili od toho co bylo zdokumentováno uvedeným způsobem, případně jak v konfrontaci s obsahem zajištěné komunikace prostřednictvím mobilních telefonů „ztratili paměť“ nebo nebyli schopni jakéhokoliv smysluplného a přesvědčivého vyjádření. Městský soud v Praze se pitom přesvědčil, že hodnotící

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

úvahy soudu prvního stupně a jeho skutkové závěry mají oporu v provedených důkazech, a plně se s nimi ztotožnil.

- [26.] Při jednáních v dané záležitosti postupovali obžalovaní RNDr. P. N., Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA od počátku koordinovaně a ve vzájemné součinnosti. V osobních kontaktech se skupinou „rebelujících“ poslanců za Občanskou demokratickou stranu, jejímž jádrem byli Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š., se po určitou dobu angažovali převážně obžalovaní Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA, ale posléze se osobních setkání zúčastňoval i obžalovaný RNDr. P. N., přičemž onu skupinu „rebelujících“ poslanců zastupoval většinou Bc. P. T.. Z dalších vedoucích představitelů Občanské demokratické strany se do daných jednání – a to i ve fázích kdy byly probírány s „rebelujícími“ poslanci nabídky funkcí za hlasování pro daný vládní stabilizační daňový balíček zákonů a kdy byly činěny kroky k naplnění dosažených dohod – podíleli rovněž MUDt. Martin Kuba a Ing. P. Bendl. Daná jednání započala začátkem září roku 2012 a již tehdy se jejich průběh promítnul do zachycené komunikace jejich aktérů prostřednictvím mobilních telefonů. Postupně bylo v rozhovorech jejich aktérů probíráno také to co je možné za hlasování o daném vládním stabilizačním daňovém balíčku zákonů nabídnout, resp. jaké jsou „okruhy k postarání se“ o ony „rebelující“ poslance. V pozadí toho všeho přitom probíhaly mocenské boje uvnitř Občanské demokratické strany před jejím blížícím se volebním kongresem, v jejichž průběhu se vytvořily dva tábory, jeden vedený obžalovaným RNDr. P. N. a druhý vedený Ing. Václavem Klausem, resp. JUDr. Pavlem Blažkem. Vnitrostranická paranoia – jak to přílehavě charakterizoval soud prvního stupně v napadeném rozsudku – byla hnacím motorem jednání obžalovaných s odpůrci daného stabilizačního daňového balíčku zákonů, protože měli pocit, že když jim něco včas nenabídnou, předběhne je druhý tábor, jehož vyjednavací jim už „slibují zlaté hory, Egap a další posty“, jak si posteskl obžalovaný RNDr. P. N. a Mgr. J. N. v komunikaci proběhlé dne 26. září 2012. Počáteční iniciativa tedy byla na straně obžalovaných, nikoliv rebelujících poslanců. Možné úpravy stabilizačního daňového balíčku zákonů a „okruhy k postarání se“ o rebelující poslance jsou přitom popsány v ručně psaných poznámkách zajištěných během domovní prohlídky u obžalované Mgr. J. N.. Z nich i z odposlechnutých a zaznamenaných telefonických hovorů je zřejmé, že do zvratu na kongresu Občanské demokratické strany v podobě protikandidatury Ing. I. F. na funkci předsedy této strany se počítalo s tím, že „rebelové“ budou dále poslanci – a Bc. P. T. obsadí post předsedy bezpečnostního výboru – a za hlasování pro případně mírně upravený stabilizační daňový balíček zákonů jim mohou být – a také byly – nabídnuty funkce v orgánech určitých společností s majoritní majetkovou účastí státu. Mezi těmito společnostmi figurovaly společnosti Egap a.s., Česká exportní banka a.s., Český Aeroholding a.s., ČEPRO a.s., ČEZ a.s. a České dráhy a.s. Ze zachycené komunikace prostřednictvím mobilních telefonů je ovšem zřejmé, že mezi aktéra daných jednání přetrvávala vzájemná nedůvěra, ale i povědomí o tom, že nabízení pozic výměnou za hlasování v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky nese rizika, včetně rizika trestněprávního postihu. To patrně vedlo „rebelující“ poslance k tomu, že poměrně dlouho otáleli se specifikací svých požadavků, ale když s ní posléze přišli, postupně své požadavky stupňovali, a to jak ty týkající se úprav daného stabilizačního daňového balíčku zákonů, tak ty týkající se funkcí a postů pro sebe a jim blízké osoby. Do konce října se tak nepodařilo dosáhnout kýžené dohody a hlasování o daném stabilizačním daňovém balíčku zákonů bylo odloženo až na dobu po konání kongresu Občanské demokratické strany. Z odposlechnutých telefonických hovorů bylo možné usoudit na to, že „rebelové“ do poslední chvíle zvažovali, zda nevyužít zhoršujících se preferencí Občanské demokratické strany potvrzených neúspěchem v krajských volbách a s tím související slábnoucí pozice obžalovaného RNDr. P. N. k převratu ve straně, ovšem nepodařilo se jim získat silnou postavu, která by stanula v čele jejich křídla, a když se jeden z nich, Ing. I. F., rozhodl pro protikandidaturu na funkci předsedy strany, neuspěl. V tomto ohledu neočekávaný vývoj kongresu Občanské demokratické strany ovšem neznamenal definitivní konec snah o dosažení dohody s rebelujícími odpůrci stabilizačního daňového balíčku zákonů. Důkazně zdokumentovaná jednání obžalovaných s nimi a zvláště s je reprezentujícím Bc. P. T. proběhla hned v první den kongresu,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

ve večerních hodinách v pátek 2. listopadu 2012, a pokračovala druhý den jeho konání, v podvečer 3. listopadu 2012, přičemž obžalovaný Mgr. R. B. MBA jejich výsledek manželce reprodukoval tak, že „dohoda je na dosah“. Zajištěná komunikace prostřednictvím mobilních telefonů nasvědčuje tomu, že taková dohoda byla ve skutečnosti dosažena až na jednání všech tří obžalovaných s Bc. P. T. po skončení kongresu Občanské demokratické strany, v pondělí dne 5. listopadu 2012, uskutečněném v Hrzánském paláci v Praze, a stvrzena na jednáních v dopoledních a odpoledních hodinách následujícího dne, kdy také oni tři „rebelující“ poslanci – Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. – na tiskové konferenci sdělili, že se ráno dne 7. listopadu 2012, před hlasováním o daném stabilizačním daňovém balíčku zákonů, vzdají poslaneckých mandátů. Ze zachycené komunikace mezi aktéry dané dohody je zřejmé, že až do doby než se oni „rebelanti“ rozhodli vzdát poslaneckých mandátů, se počítalo s tím, že zůstanou poslanci a výměnou za hlasování pro onen balíček zákonů získají vyjednávané pozice, následně pak bylo dohodnuto, že je oni, případně jimi určené jim blízké osoby, získají za ono vzdání se poslaneckých mandátů, a tím umožnění přijetí onoho balíčku zákonů v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, a to i po jeho zamítnutí Senátem Parlamentu České republiky. Sjednání této dohody přitom předcházelo vzdání se poslaneckých mandátů jmenovanými rebelujícími poslanci a bezprostředně navázalo na to co bylo předjednáno již před tím. Jmenování rebelující poslanci přitom fakticky přijali nabídku oněch už před tím vyjednávaných pozic ve společnostech s majoritní majetkovou účastí státu. V komunikaci mezi obžalovanými

RNDr. P. N. a Mgr. J. N. zachycené dne 5. listopadu 2012 současně zaznělo, že k realizaci sjednané dohody „potřebují součinnost s Kalouskem“ a pomoc vedení společností České dráhy a.s. a ČEZ a.s., o pozice v nichž měl zájem Bc. P. T. xxx P. Ž. a D.B. si obžalovaní RNDr. P. N. a Mgr. J. N. pozvali na jednání do Hrzánského paláce již na následující den a na Ministerstvu financí ČR začal podnikat kroky k ustanovení Ing. I. F. do funkce člena představenstva společnosti Český Aeroholding a.s. Miroslav Kalousek už

v hodinách bezprostředně následujících poté co se jmenovaný dne 7. listopadu 2012 vzdal poslaneckého mandátu. Již z toho je zřejmé, že s ním vše muselo být před tím předjednáno. Záznamy odposlechnutých telefonických hovorů současně nasvědčují tomu, že v součinnosti s ním jednali obžalovaní i následně v souvislosti s ustanovováním do sjednaných pozic Ing. L. A. a Bc. M. Š.. Posledně jmenovaného se Miroslav Kalousek také pokusil udržet v dozorčí radě Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, ovšem ten na tuto funkci následně rezignoval po medializaci celého případu. Obžalovaní ve vzájemně telefonické komunikaci zároveň vyslovovali obavy z toho, že by Bc. P. T. mohl trvat na funkcích ve společnostech ČEZ a.s. a Sokolovská uhelná a.s., a zjevně si oddechli, když se toho posléze vzdal, neboť by to mohlo ve veřejném prostoru vyvolat velice negativní reakce. Stejně tak ho postupně odradili od angažmá ve společnosti České dráhy a.s. Původně se totiž zvažovalo, že by se obžalovaný Mgr. R. B. MBA přesunul na post ministra dopravy, který by Občanská demokratická strana získala od strany Věci veřejné výměnou za post ministra obrany, a Bc. P. T. by přenechal své místo v představenstvu Českých drah a.s., ovšem i tento krok by mohl vyvolat na veřejnosti pobouření, neboť postupně se navenek dostávaly informace o tom, že jemu jako hlavní postavě „rebelů“ – ale i ostatním rebelujícími poslanci za Občanskou demokratickou stranu – byly za vzdání se poslaneckých mandátů nabídnuty tzv. trafiky v podobě uplatnění ve společnostech s majoritní majetkovou účastí státu. Postupem času přitom začala zásadní kritika zaznívat i z řad významných představitelů tehdejší vládní koalice, zvláště pak od Miroslavy Němcové, tehdejší předsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, od Mgr. Karoliny Peake, tehdejší vicepremiérky ve vládě obžalovaného RNDr. P. Ne4ase, a od Karla Schwarzenberga, tehdejšího ministra zahraničí. Miroslava Němcová to dne 6. února 2013 označila za kompromis, který šel přes čáru a byl za hranou, a veřejně se omluvila za odměnění rebelujícími poslanci ODS Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. lukrativními posty ve státní správě a podnicích se státní účastí na základě dohody obžalovaného RNDr. P. N. s nimi. Mgr.

Karolina Peake se vyjádřila v tom smyslu, že to že taková dohoda padla velmi znevěrohodnilo vládu a její protikorupční tažení, a současně sdělila, že na jednání vlády dne 25. listopadu 2012 odmítla plán na naplnění této dohody. Karel Schwarzenberg – tehdejší předseda strany TOP 09 –

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

v prosinci roku 2012 a lednu roku 2013 mimo jiné uvedl, že se o postech pro rezignující poslance bavil s Ing. Miroslavem Kalouskem, ke kterému měl velice blízko, a že „ví že to dohadoval“, přičemž to označil za nechutný kšeft vyvolaný prachšproským vydíráním ze strany rezignujících poslanců. Daná dohoda byla současně předmětem jednání na několika schůzích Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky a na schůzi konané dne 14. června 2013 k ní vystoupil i obžalovaný RNDr. P. N. coby tehdejší předseda Vlády ČR, připustil, že k ní došlo, hájil jí jako „obvyklou politickou dohodu“ a vyslovil nesouhlas s jejím kriminalizováním. Zachycená komunikace mezi aktéry jednajícími o dané dohodě a o pozicích či jiných výhodách výměnou za hlasování pro daný vládní stabilizační daňový balíček či za vzdání se poslaneckých mandátů – citovaná doslovně v příslušných pasážích v napadeném rozsudku – přitom sama o sobě vyvrací obhajobu obžalovaných založenou na tvrzení, že pakliže se jednalo o určitých funkcích a pozicích, souviselo to s plánovaným volebním kongresem Občanské demokratické strany, a že těžiště těchto jednání bylo až dodatečně časově posunuto do doby po hlasování o daném vládním stabilizačním daňovém balíčku a po vzdání se Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. poslaneckých mandátů. Zaznamenané odposlechy telefonických hovorů a jim korespondující listinná dokumentace zároveň vyvrací tvrzení obžalovaného RNDr. P. N., že neměl nejen pravomoc k obsazení daných pozic a funkcí figurujících v tomto případě ale ani neformální vliv na jejich obsazení.

- [27.] Soud prvního stupně vzal v potaz všechny výše uvedené skutečnosti a učinil na základě důkazů, z nichž vyplývají, správná skutková zjištění. Celkově vzato pak lze podle názoru odvolacího soudu plně souhlasit se soudem prvního stupně v tom, že provedené důkazy bezpečně vyvrací obhajobu obžalovaných RNDr. P. N., Mgr. J. N. a Mgr. R. B. MBA a jednoznačně prokazují jejich vinu stíhaným skutkem. Co se týče konkrétních okolností jejich trestné činnosti a jejich zhodnocení z hlediska rozhodnutí o vině, je možno plně odkázat na velice podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, z něhož je patrné z jakých důkazů soud prvního stupně vycházel a jak je vyhodnotil. Odvolací soud se s ním v jejich hodnocení a v skutečnostech z nich vyvozených plně shodnul. Stejně tak shledal důvodným jeho závěry ohledně toho v jakých směrech ve věci vypovídaly některé slyšené osoby nepravdivě a v rozporu se skutečnostmi doloženými jinými provedenými důkazy. Ve shodě se soudem prvního stupně má odvolací soud též za to, že obžalovaní Mgr. J. N., RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA jednali v posuzovaném případě s vědomím všech rozhodných skutečností zcela cíleně, koordinovaně a promyšleně s tím, že jimi učiněné kroky vyústily do nabídky několika postů a funkcí ve společnostech s majoritní majetkovou účastí státu třem poslancům za Občanskou demokratickou stranu – Bc. P. T., Ing. I. F. a Bc. M. Š. – výměnou za podpoření vládního stabilizačního daňového balíčku zákonů v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky či za umožnění jeho přijetí vzdáním se poslaneckých mandátů a posléze do dohody na tom a do její realizace v praxi.
- [28.] Jednání obžalovaných RNDr. P. N., Mgr. R. B. MBA a Mgr. J. N. bylo také správně posouzeno po právní stránce jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, neboť v posuzovaném případě v souvislosti s jednáním v obecném zájmu o daném vládním stabilizačním daňovém balíčku zákonů v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky slíbili třem poslancům, kteří byli jeho odpůrci, za umožnění jeho přijetí úplatek v podobě výhod spočívajících v obsazení určitých funkcí v orgánech či managementu společností s majoritní majetkovou účastí státu přímo jimi samotnými nebo jimi určenými jim blízkými osobami, dosáhli dohody na tom s těmito poslanci a následně také zajistili její naplnění ustanovením jmenovaných do nabídnutých funkcí. Úplatkem totiž může být i výhoda nespojená s přímým majetkovým obohacením, tedy i obsazení určité nehonorované funkce, pokud je taková výhoda přislíbena, nabídnuta nebo poskytnuta v souvislosti s určitou záležitostí obecného zájmu, přičemž takovou záležitostí může být i působení v zastupitelských orgánech a hlasování v nich. V posuzovaném případě nebylo z hlediska dané právní kvalifikace rozhodné, zda nabídka úplatku v podobě obsazení určité funkce měla od počátku směřovat ke vzdání se poslaneckého mandátu či

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

nejdříve zvažovanou alternativou bylo přijetí nabízených funkcí za současného ponechání si poslaneckého mandátu a hlasování ve prospěch určitým způsobem upraveného vládního stabilizačního daňového balíčku zákonů. Zásadní bylo k čemu nabídka takového úplatku směřovala a tento cíl byl neměnný, totiž ovlivnění legislativního procesu učiněním kroků vedoucích k schválení daného stabilizačního daňového balíčku zákonů, hlasování o němž bylo spojeno s žádostí o vyslovení důvěry vládě. V zájmu toho přitom jednali obžalovaní od počátku koordinovaně a cíleně, tedy ve spolupachatelství a v přímém úmyslu.

- [29.] Odvolací soud tedy shledal, že soudem prvního stupně použitá právní kvalifikace má dostatečnou oporu v provedených důkazech a odpovídá zákonu. Celý výrok o vině napadeného rozsudku lze tudíž považovat z pohledu procesní situace, za níž byl soudem prvního stupně vydán, za naprosto správný a plně zákonný.
- [30.] Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání též výroky o trestech uložených obžalovaným RNDr. P. N. a Mgr. R. B. MBA a neshledal je nepřiměřeně přísnými ani nepřiměřeně mírnými. Tresty odnětí svobody byly obžalovaným uloženy podle ustanovení § 332 odst. 2 trestního zákoníku v sazbě od jednoho do šesti let odnětí svobody, a byly vyměřeny hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby, konkrétně obžalovanému RNDr. P. N. v trvání třiceti měsíců a obžalovanému Mgr. R. B. MBA v trvání dvaceti čtyř měsíců, přičemž soud prvního stupně vzal na zřetel všechny skutečnosti rozhodné pro jejich uložení. Správně přihlédl k tomu, že trestnou činnost páchali plánovaně. To jim přitěžovalo. U obžalovaného RNDr. P. N. zároveň bylo na místě vzít v potaz to, že postihován byl za dva sbíhající se trestné činy a že stíhané trestné činnosti se dopustil v postavení vrcholného ústavního činitele. Na druhé straně ve prospěch obou obžalovaných svědčilo to, že před spácháním nyní postihované trestné činnosti nebyli soudně trestáni. Nadto, od spáchání stíhané trestné činnosti uplynula dlouhá doba, aniž by vyšlo najevo cokoliv negativního k jejich osobám. Také z míst bydliště jsou hodnoceni kladně. Pokud s přihlédnutím k těmto skutečnostem, k dalším charakteristikám osob obžalovaných a k okolnostem případu, současně soud prvního stupně podmíněně odložil výkon jim uložených trestů odnětí svobody, postupoval v souladu s § 81 odst. 1 trestního zákoníku. Také stanovené zkušební doby – u obžalovaného RNDr. P. N. v trvání čtyř let a u obžalovaného Mgr. R. B. v trvání tří let – lze považovat za přiměřené. Soud prvního stupně přitom do výměry uložených trestů odnětí svobody a zkušebních dob náležitě promítl rovněž nepřiměřenou délku trvání trestního řízení v této trestní věci, ke které obžalovaní nijak nepřispěli, a kterou po více než deseti letech nemohl opodstatnit ani rozsah a složitost projednávané věci. Nebýt těchto průtahů v řízení, pohybovala by se výměra trestů odnětí svobody uložených obžalovaným okolo poloviny zákonné trestní sazby a výměru zkušebních dob by bylo na místě stanovit na horní hranici zákonné trestní sazby. Odvolací soud tedy shledal uložené podmíněné tresty odnětí svobody přiměřenými i z toho hlediska. Ve shodě se soudem prvního stupně naopak neshledal předpoklady pro zastavení trestního stíhání obžalovaných, jak se toho domáhal Mgr. R. B. MBA. Takový postup obecně není v případech velkých průtahů v řízení vyloučen, avšak v posuzovaném případě nebylo toto řešení projednávané trestní věci na místě už s ohledem na velkou závažnost stíhané trestné činnosti a to, že se dotkla základů demokratického fungování státu. Na místě bylo vzhledem k povaze stíhané trestné činnosti zkombinovat podmíněná odsouzení obžalovaných k trestům odnětí svobody s peněžitými tresty, s jejichž uplatněním pro takové případy počítá platná právní úprava. Peněžitě tresty ve výměře 1.000.000 Kč obžalovanému RNDr. P. N. a ve výměře 300.000 Kč obžalovanému Mgr. R. B. MBA přitom lze rovněž považovat za přiměřené povaze stíhané trestné činnosti i důkazně zmapovaným osobním a majetkovým poměrům obou jmenovaných. Uhrazení těchto peněžitých trestů je jisté v jejich možnostech.
- [31.] Ze všech těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku učinil věcně správné rozhodnutí o vině i o trestech. Proto byla odvolání obžalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.

RNDr. P. N. a obžalovaného Mgr. R. B. MBA jako nedůvodná podle § 256 trestního řádu zamítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. prosince 2023

JUDr. Richard Petrásek, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T.